emperyalist savaş ve dünya proleter devrimi

LEON TROÇKİ

ENTERNASYONAL YAYINLARI

Birinci Baskı : Haziran 1979

ENTERNASYONAL Yayınları
Yerebatan cad. Üretmen Han 401 Cağaloğlu / İstanbul

Dizgi : GÖZLEM DİZİMEVİ
Baskı : GÖKTAŞ Matbaası

Leon TROÇKI

EMPERYALİST SAVAŞ ve DÜNYA PROLETER DEVRİMİ

Çeviren

Fuat ORÇUN

ENTERNASYONAL YAYINLARI

«**Dördüncü Enternasyonal'in Emperyalist Savaş ve Dünya Proleter Devrimi Üzerine Bildirgesi.**» (**Socialist Appel 29 Haziran** 1940) Dördüncü Enternasyonal'in New York 19-26 Mayıs 1940'da toplanan Olağanüstü Konferansında kabul edilmiştir. Metin, Fransızca'dan çevrilmiş, İngilizcesiyle karşılaştırılmıştır.

İÇİNDEKİLER

- İçinde Bulunduğumuz Savaşın Genel Nedenleri 8
- Lenin ve Emperyalizm 9
- Savaşın Doğrudan Nedenleri 10
- Amerika Birleşik Devletleri 13
- Anayurdun Savunulması 17
- Demokrasi İçin Mücadele 19
- Nazilerin Savaş Sloganları 21
- Alman Üstünlüğü 22
- «Barış Programı» 24
- SSCB'nin Savunulması 26
- Stalinci Bonapartist Kliğin Devrimci Devrilişi İçin ... 30
- Savaşta Sömürge Halkları 33
- Çin'den Alınacak Büyük Ders 34
- Hindistan'da Devrimin Görevleri 35
- Latin Amerika'nın Geleceği 37
- Hain İşçi Önderlerinin Savaştaki Sorumluluğu ... 38
- II. Enternasyonal 39
- III. Enternasyonal 41
- Sömürgelerdeki Stalinistler ve Sosyal-demokratlar ... 44
- Merkezcilik ve Anarşizm 46
- İşçi Sendikaları ve Savaş 47
- IV. Enternasyonal 48
- Bizim Programımız Bolşevizm Üzerine Temellenmiştir ... 49
- Biz Deneyime Dayanıyoruz! 51
- Proletarya Devrimi 52
- Önderlik Sorunu 53
- Sosyalizm Ya Da Kölelik 55
- Ne Yapmalı? 57
- İşçiler Askerlik Sanatını Öğrenmek Zorundadırlar ... 58
- Bu Savaş Bizim Savaşımız Değildir! 59
- Notlar 61

IV. ENTERNASYONAL'İN EMPERYALİST SAVAŞ VE DÜNYA PROLETER DEVRİMİ ÜSTÜNE BİLDİRGESİ
Mayıs 1940

Sosyalist devrimin dünya partisi IV. Enternasyonal'in olağanüstü /emergency/ Konferansı, ikinci emperyalist savaşın dönüm noktasında toplandı. Açılım arama, hazırlanma, görece askerî atalet dönemleri çoktan geride bırakıldı. Almanya, Müttefiklerin tüm yıkıcı güçleri ile hemen karşılık vermelerine yolaçan büyük bir saldırı ile çevresine cehennem ateşleri saçtı. Bundan böyle, Avrupa'nın ve insanlığın yaşamı uzun zaman için emperyalist savaşın akışı ve onun ekonomik ve siyasal sonuçları tarafından belirlenecektir.

IV. Enternasyonal; bu savaşı ve ona katılanları nasıl gördüğünü, çeşitli işçi örgütlerinin savaş politikalarını nasıl değerlendirdiğini ve en önemlisi barışa, özgürlüğe, bolluğa götüren yolun ne olduğunu açık ve berrak olarak duyurma anının geldiği inancındadır.

IV. Enternasyonal ne halkları katliama sürükleyen hükümetlere, ne bu hükümetlerin sorumluluklarını taşıyan burjuva politikacılarına, ne de savaşan burjuvazilere destek olan işçi bürokratlarına seslenmez. IV. Enternasyonal erkek ve kadın emekçilere, askerlere ve denizcilere, yıkıma uğramış köylülere ve boyunduruk altındaki sö-

mürge halklarına seslenir. IV. Enternasyonal'in emperyalistlerle, sömürücülerle, ezenlerle hiç bir bağı yoktur. O, ezilenlerin, sömürülenlerin, emekçilerin dünya partisidir. Bu bildirge onlara hitap etmektedir.

İçinde Bulunduğumuz Savaşın Genel Nedenleri

Teknoloji bugün 1914-18 savaşının bitiminde olduğundan son derece daha güçlü, oysa insanlık çok daha yoksul düşürülmüş durumdadır. Bir ülkeden diğerine yaşam düzeyi düşmüştür. Bugünkü savaşın eşiğinde tarım, son savaş patlak verdiği sıradaki durumundan daha kötüdür. Tarım ülkeleri harap olmuştur. Sanayi ülkelerinde, orta sınıflar iktisadî olarak yıkıma uğramışlardır ve işsizlerin -modern paryalar- sürekli bir «alt-sınıf»ı oluşmaktadır. İç pazar daralmıştır. Sermaye ihracı azalmıştır. Emperyalizm, dünyayı tek tek güçlü devletlerin egemen olduğu bölgelere bölerek fiilen dünya pazarını darmadağın etmiştir. Gezegenimizin 109 devletinin dünya çapında ticareti, bugünkü savaşa öngelen on yıllık dönemde hemen hemen dörtte bire inmiştir. Oysa dünya nüfusu bir hayli artmıştır. Bazı ülkelerin dış ticaret hacmi, yarıya, üçte bire ve dörtte bire inmiştir.

Sömürge ülkeler hem metropollerinin bunalımlarının hem de kendilerine özge iç bunalımların acısını çekmektedirler. Daha dün yarı-bağımsızlığı olan geri kalmış uluslar bugün köleleştirilmişlerdir (Habeşistan, Arnavutluk, Çin). (1) Her emperyalist ülke herşeyden önce savaş için, kendi özel hammadde kaynaklarına sahip olmak zorundadır, yani hammaddeler için yeni bir mücadele amacıyladır bu savaş. Kapitalistler daha çok zenginleşmek için, yüzyıllardan bu yana emeğin yarattığı herşeyi tahrip ve israf etmektedirler.

Çöküş halindeki kapitalist dünya aşırı derecede kalabalıklaşmıştır. Dünya çapında bir güç olan Amerika

Birleşik Devletleri için, yüz mülteci daha kabul etmek önemli bir sorun haline gelmektedir. Havacılık, telgraf, telefon, radyo ve televizyon çağında bir ülkeden diğerine yolculuk vizeler ve pasaportlar tarafından felce uğratılmıştır. İç ticaretin çökmesi ve dış ticaretin gerilemesi dönemi şövenizmin ve özellikle anti-semitizmin dehşet verici güçlenmesi ile atbaşı gitmektedir. Kapitalizm, yükseliş halinde iken yahudi halkını gettodan kurtarmış ve onu ticarî yayılmasında bir araç olarak kullanmıştı. Bugün, kapitalist toplum çöküş çağında, vargücüyle yahudi halkının en küçük zerresinin bile canına okumaya çalışmaktadır: İki milyarlık bir dünya nüfusu içinde 17 milyon birey, yani % 1'den azı artık gezegenimiz üzerinde kendine bir yer bulamamaktadır! Kullanılabilir geniş alanlara ve -yeri göğü fetheden- tekniğin harikalarına rağmen, burjuvazi gezegenimizi onlar için pis bir hapishane haline dönüştürmeyi başarmıştır.

Lenin ve Emperyalizm

Birinci emperyalist savaş başlangıcında 1 Kasım 1914'de Lenin, şöyle yazıyordu: «Emperyalizm Avrupa uygarlığı kaderi üzerinde hayati bir oyuna girdi. Eğer bu savaştan sonra, başarılı devrimler ortaya çıkmazsa, başka savaşlar onu izleyecektir. 'Savaşlardan kurtulmak için savaş' peri masalı gibi içiboş ve tehlikeli bir rüyadır.» Emekçiler bu kehaneti hatırlayın! Şimdiki savaş -ikinci emperyalist savaş- bir kaza değildir. O şu ya da bu diktatörün iradesinin sonucu değildir. Savaş uzun zaman önceden kestirilmişti. Bunun kökenini de uluslararası kapitalist çıkarların doğurduğu çelişkilerle aynı kaynakta buluruz. İnsanları uyutmak için uydurulan resmî efsanenin aksine, diğer tüm toplumsal kötülükler gibi -işsizlik, hayat pahalılığı, faşizm, sömürgeci baskılar- savaşın temel sebebi de üretim araçlarının

özel mülkiyeti ve bu temeller üzerinde duran burjuva devletidir.

Teknolojinin bugünkü düzeyi ve emekçilerin yeteneği sayesinde, tüm insanlığın maddi ve manevi gelişmesi için gerekli koşulların yaratılması rahatlıkla mümkündür. Sadece iktisadî yaşamın her ülkede ve gezegenin her yerinde, doğru bilimsel ve akılcı olan genel bir plana uygun olarak örgütlenmesi yeterlidir. Ama, toplumun temel üretici güçleri, tröstlerin, yani tek tek kapitalist kliklerin elinde oldukça ve ulusal devlet bu kliklerin elinde istedikleri gibi kullanabildikleri bir araç olarak kaldıkça pazarlar, hammadde kaynakları, dünyanın egemenliği için mücadele kaçınılmaz olarak gitgide tahripkâr bir karakter kazanacaktır. Bu yırtıcı emperyalist kliklerin elinden ekonomi ve devlet iktidarı üzerindeki egemenlikleri ancak devrimci işçi sınıfı tarafından sökülüp alınabilir. Lenin'in ikazının anlamı budur, yani «bir dizi başarılı devrim olmazsa» kaçınılmaz olarak yeni bir emperyalist savaş bir öncekini izleyecektir. Bugüne kadar yapılmış olan bir dizi kehanet ve vaadler olayların deneyinden geçmiştir. «Savaşlardan kurtulmak için savaş» peri masalının bir yalan olduğu kanıtlanmıştır. Lenin'in kehaneti ise trajik bir gerçek haline dönüşmüştür.

Savaşın Doğrudan Nedenleri

Bugünkü savaşın doğrudan nedeni eski ve zengin sömürge imparatorlukları; Büyük Britanya ve Fransa ile geç kalmış emperyalist çapulcular; Almanya ve İtalya arasındaki rekâbettir.

XIX. yy. en eski kapitalist güç Büyük Britanya için tartışmasız bir hegemonya çağı olmuştur. 1815'den 1914'e kadar tek tük askerî patlamalar olmuşsa da «Britanya barışı»nın hüküm sürdüğü hemen hemen doğrudur. Dünyanın en güçlüsü olan Britanya donanması denizlerin

jandarması rolünü oynuyordu. Ama, bu çağ geçmişte kaldı. Çağdaş teknoloji ile donanmış Almanya, son yüzyılın başından itibaren Avrupa'da ilk sıraya doğru ilerlemeye başladı. Atlantiğin ötesinde, Britanya'nın eski sömürgesi olan çok daha güçlü bir ülke ortaya çıkıyordu. 1914-18 savaşının çıkmasındaki en önemli ekonomik çelişki Büyük Britanya ve Almanya arasındaki rekabetti. Amerika Birleşik Devletleri'nin savaşa katılımı bir koruma önlemi niteliğinde olmuştu. Almanya'nın Avrupa kıtasını etkisine almasına izin verilemezdi.

Yenilgi Almanya'yı tamamiyle güçsüzlüğe itti. Parçalanmış, düşmanları tarafından kuşatılmış, savaş tazminatları ile iflasa sürüklenmiş, İç savaşın sarsıntıları ile zayıflamış, ebediyen değilse bile uzun bir dönem için Almanya meydanın dışında görünüyordu. Avrupa'nın birinci kemanını bir süre için Fransa çalıyordu. Son tahlilde, muzaffer İngiltere için ağır bir savaşın bilançosu şu kayıpları gösteriyordu: dominyonların artan bağımsızlığı, sömürgelerde bağımsızlık hareketleri, deniz egemenliğinin yitirilişi, havacılığın gelişmesi ile İngiliz donanmasının öneminin azalması.

Geçmişinden aldığı güçle İngiltere, savaşı izleyen yıllarda dünya arenasında hâlâ yönlendirici rol oynamaya çalıştı. Amerika Birleşik Devletleri ile arasındaki anlaşmazlıklar açıkça tehditkâr bir nitelik kazanmaya başlamıştı. Hatta gelecek savaşın, her ikisi de dünya egemenliğini talep eden iki Anglo-sakson devleti arasında patlayacağı sanılabilirdi. Bununla beraber, İngiltere hemen ardından kendi özgül ekonomik gücünün okyanus ötesi devle mücadeleye yetersiz kalacağına kendini inandırmak zorunda kaldı. Amerika Birleşik Devletleri ile deniz eşitliği üstüne yaptığı anlaşma, gerçekte şimdiden yitirmiş olduğu deniz egemenliğinin resmî bir bildirimi anlamına geliyordu. Serbest ticaretin yerini gümrük duvarlarının alması, Büyük Britanya'nın açıkça sanayisinin dünya pazarındaki yenilgisini kabul ettiği an-

lamına geliyordu. «Görkemli tecrit» politikasını reddedişi, hemen ardından zorunlu askerlik hizmetini getirdi. Böylece tüm kutsal gelenekler bir kenara bırakıldılar.

Ekonomik güç ile siyasal etkinlik arasında benzer bir oransızlık, daha küçük çapta da olsa, Fransa'nın da belirgin özelliği idi. Onun Avrupa üzerindeki hegemonyası Almanya'nın perişanlığı ve Versaille anlaşmasının getirdiği yapay bağlar tarafından yaratılmış olan geçici şartlara dayanıyordu. Bu hegemonyanın üzerinde yükseldiği nüfus hacmi ve ekonomik temeller çok yetersizdi. Zafer yanılsamaları dağıldıkça, gerçek güç ilişkileri aydınlığa çıktıkça Fransa sadece dostlarına değil düşmanlarına da çok daha zayıf görünecekti. Himaye ararken Fransa esas olarak Büyük Britanya'nın son dominyonu haline geldi.

Almanya'nın birinci sınıf bir teknoloji ve örgütsel yetenekler temeli üzerinde yeniden canlanması kaçınılmazdı. Ancak büyük ölçüde İngiltere'nin, Fransa'nın ve ikinci planda Amerika Birleşik Devletleri'nin aşırı iddiaları şartlarında Almanya'yı desteklemesi bu canlanmayı beklenilebileceğinden çok daha çabuk gerçekleştirdi. Böyle uluslararası bağlantılar kapitalist İngiltere en güçlü olmaya devam ettikçe çok kere başarılı olmuştu. İhtiyar İngiltere artık kendisinin yaratmış olduğu bu alışkanlıklarla başa çıkabilecek halde değildi.

Daha modern, daha esnek bir teknoloji, en üstün üretkenlikle silahlanmış Almanya, bir kez daha, İngiltere'yi özellikle Güney Doğu Avrupa ve Latin Amerika'da çok önemli pazarlarından silip attı. Kapitalist devletlerarası rekabetin bir dünya pazarının yayılma temeli üzerinde geliştiği XIX. yy.'nın aksine, bugünkü mücadelenin ekonomik arenası, dünya pazarının tam anlamıyla daralması sonucunda emperyalistlere artık açık olmaması ve onların da birbirlerinden parça koparmaktan başka yollarının kalmaması ile belirlenir.

Yeni bir dünya paylaşımı girişimi, şimdi 1914'de olduğu gibi, doğal olarak Alman emperyalizmine aittir. Baskın karşısında fenersiz yakalanan Britanya hükümeti ilkin başkalarını (Avusturya, Çekoslavakya) harcayarak savaştan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ama bu politika kısa ömürlüydü. Büyük Britanya ile «dostluk» Hitler için yalnızca kısa bir taktiksel evreydi. Londra daha o zamandan Hitler'e kendisinin bile tasavvur edemeyeceği kadar pâye vermişti. Chamberlaine'a Almanya ile uzun süreli dostluğu perçinleyeceği umudunu veren Münich anlaşması tam aksine kopuşu hızlandırmıştı. Hitler Londra'dan daha başka bir şey bekleyemezdi; Hitler için bir adım sonrası Almanya'nın Britanya'nın hayati hatlarında yayılması idi. Böylece Chamberlain tarafından 1938'de ilan edilen «yeni barış çağı» birkaç ay içinde tüm savaşların en korkuncunu getirdi.

Amerika Birleşik Devletleri

Savaşın ilk aylarından itibaren tüm gücünü kullanan Büyük Britanya, Almanya tarafından dünya ticaretindeki mevzilerinden atıldığında, Amerika Birleşik Devletleri hemen hemen otomatik olarak Büyük Britanya'nın yerini aldı. Dünya altınının üçte ikisi Amerikan kasalarında toplanmıştır. Üçte biri de aynı yere doğru sürekli akmaktadır. İngiltere'nin dünya bankerliği rolü geçmişte kalmıştır. Ve başka açılardan da daha parlak bir durumda değildir. İngiliz donanması ve deniz ticareti büyük kayıplara uğrarken Amerika'daki gemi tezgâhları Birleşik Devletlerin İngiltere ve Japonya üzerindeki deniz üstünlüğünü sağlayacak büyük gemiler inşa etmek üzeredir. Amerika Birleşik Devletleri açıkça *«çifte güç standardını»* (kendinden sonraki en kuvvetli iki gücün toplamından daha güçlü bir donanmaya sahip olarak) benimsetmeye hazırlanmaktadır. Hava filosunun yeni programı da aynı şekilde Amerika Birleşik Devletleri'nin dün-

yanın geri kalanı üzerindeki üstünlüğünü sağlamlaştırmaya yöneliktir.

Bununla birlikte, dünyadaki birincil kapitalist güç, Amerika Birleşik Devletleri'nin askerî, malî ve sınaî güçlülüğü, kesinlikle Amerikan iktisadî yaşamının açılımını sağlama almamaktadır; aksine, onun toplumsal sisteminin bunalımına çok daha tehlikeli ve şiddetli sarsıntılı bir nitelik kazandırmaktadır. Ne milyarlarca altının ne de milyonlarca işsizin kullanımına imkân bulunamamaktadır.

IV. Enternasyonal'in altı yıl önce yayınlanmış «IV. Enternasyonal ve Savaş» tezleri bunu önceden görmüştür: *«Amerikan kapitalizmi, 1914'de Almanya'yı savaş yoluna iten aynı sorunlarla yüzyüzedir. Dünya bölünmüştür; (demek ki) yeniden bölünmelidir. Almanya için sorun «Avrupa'nın örgütlenmesi» idi. (Demek ki) Amerika Birleşik Devletleri de dünyayı örgütlemelidir. Tarih insanlığı Amerikan emperyalizminin volkanik patlamasıyla karşı karşıya kalmaya doğru yöneltiyor.»* (Yazılar, 1933-34, s. 302)

New Deal ve *Good Neighbor* (iyi komşuluk) politikaları (2) patlamayı ertelemek, toplumsal bunalımı ödünler ve uzlaşmalar yolu ile iyileştirmek için yapılan son girişimlerdir. Milyarları yutan bu politikanın iflasından sonra Amerikan emperyalizmine «bir yumruk darbesinden» başka başvurulacak yol kalmayacaktır.

Çeşitli bahaneler ve sloganlar yaratarak, Amerika Birleşik Devletleri dünya egemenliğini sağlamak için büyük çatışmaya müdahale edecektir. Amerikan kapitalizmi ile düşmanları arasında ortaya çıkacak olan mücadelenin tarih ve gündemi belki de Washington tarafından dahi henüz bilinmemektedir. Japonya ile savaş Pasifik Okyanusunda «hayati bir alan» için mücadele olacaktır. Atlantik'de savaş, eğer doğrudan Almanya'ya karşı yönelmişse bile, İngiltere'nin mirasını ele geçirmek için bir mücadele olacaktır.

Almanya'nın Müttefikler üzerinde muhtemel zaferi Washington'un üzerine bir kâbus gibi çökmektedir. Kıta Avrupa'sının müstemlekeleri ve onun sömürge kaynakları, Avrupa silah-mühimmat fabrikaları ve gemi tezgâhlarının tasarrufu Almanya'nın eline geçtiğinde, özellikle eğer doğuda Japonya ile uzlaşma içinde hareket ederse, Amerikan emperyalizmi için ölümcül bir tehlike oluşturmuş olacaktır. Avrupa topraklarında yürüyen güncel muazzam çarpışmalar, ancak Almanya ile Amerika arasındaki mücadelenin hazırlayıcı olguları anlamına gelir. Fransa ve İngiltere yalnızca Amerikan kapitalizminin Atlantiğin öte yakasındaki burçlarıdır. Bir İngiliz başbakanının dediği gibi İngiltere'nin sınırı eğer Rhen üzerinde bulunuyorsa, o halde Amerikan emperyalistleri Amerika Birleşik Devletleri'nin sınırının Thames üzerinde bulunduğunu haydi haydi söyleyebilirler. Yaklaşan savaşın hummalı kamuoyu hazırlanmasında Washington Belçika, Hollanda, Danimarka, Finlandiya'nın alınyazısını soylu bir infialle açıklamaktan çekinmiyordu. Danimarka işgali ile Grönland sorunu, Grönland'ın beklenmeyen bir tarzda «jeolojik» olarak, batı yarımküresinde alüminyum üretiminde zorunlu olan cryolit kaynaklarını mutlu bir raslantı ile elinde bulundurduğunu ortaya çıkardı. Washington da köleleştirilmiş Çin'i, savunmasız Filipin'leri, öksüz Hollanda Hindistan'ını ve deniz yollarını hiç de gözden çıkarmış değildir. Böylece ezilen uluslar için filantropik sempatiler ve hatta jeolojik kaygılar Amerika Birleşik Devletlerini savaşa sürüklüyor.

Bununla birlikte, Amerikan silahlı kuvvetleri, ancak Fransa ve Britanya adaları güçlü dayanakları olarak kaldıkça başarıyla müdahale edebilecektir. Fransa işgal edilirse ve Alman müfrezeleri Thames kıyılarına gözükürse güçler ilişkisi Amerika Birleşik Devletleri aleyhine önemli ölçüde değişecektir. Amerika Birleşik Devletleri bu kaygularla ellnl çabuk tutmağa fakat aynı zamanda

sorunu ortaya koymaya da zorunludur : Uygun an şimdiden geçmiş değil midir?

Aynı emperyalizmin bir başka türü olan Amerikan yalıtımcılığının gürültülü protestoları Beyaz Saray'ın resmî tutumuna karşı kendini ortaya koymaktadır. Çıkarları özellikle Amerikan kıtasına, Avustralya ve Uzak-Doğu'ya bağlı olan kapitalistler kesimi Müttefiklerin yıkımı halinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin otomatik olarak kendi çıkarlarına yalnızca Latin Amerika'da değil, Kanada, Avustralya ve Yeni Zelanda'da bir tekel sağlanacağını; Çin, Hollanda Hindistan'ı ve genel olarak Doğu'ya gelindiğinde; Japonya ile bir savaşın herhalükârda yakın bir gelecekte kaçınılmaz olduğu Amerika Birleşik Devletlerinin yönetici sınıfının tümünün kanısıdır. Barışçıllık ve yalıtlamacılık görünüşü altında, burjuvazinin etkin bir kesimi Amerika Birleşik Devletlerinin kıtasal genişlemesi ve Japonya'ya karşı mücadeleye hazırlanması için bir programı geliştirmeye çalışmaktadır. Bu plana göre, dünya egemenliği için Almanya'ya karşı savaş, yalnızca ertelenmiş olmaktadır; Norman Thomas* ve meslektaşları türünden barışçı küçük burjuvalara gelince, onlar yalnızca emperyalist klanlardan birinin koro çocuklarıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin savaşa müdahalesine karşı mücadelemizin barışçılık ve yalıtımacılıkla ortak hiç bir yanı yoktur. Biz emekçilere, açıkça, emperyalist hükümetin ülkeyi savaşa girmekten sakınacak yetenekte olmadığını söylüyoruz. Yönetici sınıfın iç tartışmaları yalnızca savaşa ne zaman girileceği ve ilk darbenin kime vurulacağı üzerinde yürümektedir. Barışçı çözümlemeler ve gazete makaleleri aracılığı ile, Amerika Birleşik Devletlerini bağıntısızlık içinde tutmayı umut etmek, süpürgeyle bir gel-giti geri püskürtmeyi denemek de-

(*) O günlerdeki Amerikan Sosyalist Partisi Başkanı. (Fransızcaya çev. notu / D. Guérin)

mektir. Savaşa karşı gerçek mücadele ancak, küçük burjuva pasifizminin acımasız bir teşhiri ve emperyalizme karşı sınıf mücadelesiyle gerçekleşebilir. Yalnızca devrim Amerikan burjuvazisinin ikinci emperyalist savaşa müdahalesini ya da üçüncü emperyalist savaşa girişmesini engelleyebilir. Bütün diğer yöntemler sadece şarlatanlık ya da alıklık veyahut ikisinin karışımıdır.

Anayurdun Savunulması

Hemen hemen bir yüzyıl önce, ulusal devlet hâlâ göreceli olarak ilerici bir etmen olduğunda, *Komünist Manifesto* proleterlerin anayurdu olmadığını ilan ediyordu. Onların tek amacı dünyanın tümünü kapsayacak sömürülenlerin anayurdunun yaratılmasıydı. XIX. yy.'ın sonuna doğru, burjuva devleti, orduları ve gümrük duvarlarıyla daha geniş bir alan isteyen üretici güçlerin gelişmesine en kötü fren haline geldi. Bugün «anayurdun» savunulmasını talep eden bir sosyalist, geçmişte feodal rejimin yani kendi zincirlerinin savunulmasını üstlenmiş Vendée köylülerinin (3) oynadığı aynı gerici rolü oynamaktadır.

Son yıllar ve hatta aylar boyunca, dünya Avrupa haritasından nice devletlerin kolayca yokolmasını şaşkınlıkla gözledi: Avusturya, Çekoslavakya, Arnavutluk, Polonya, Danimarka. Norveç, Hollanda, Belçika... gibi. Siyasal harita, Napolyon savaşlarından bu yana hiç bir çağda eşi rastlanmayan bir biçimde, baştan başa elden geçirilmiş oldu. O zaman /Napolyon savaşlarında/ yaşaya kalan feodal rejimlerin yerlerini ulusal burjuva devletine bırakmaları sorunu sözkonusu olmuştu. Bugün, yaşaya kalan burjuva devletlerinin, halkların sosyalist federasyonuna yol açmak icin ortadan kaldırılması sorunudur bu. Her zamanki gibi, zincir en zayıf olduğu halkadan kırılır. Emperyalist haydutlar, tröstler ve kartellerle zorlu rekabette bulunan bağımsız küçük tacir ve

küçük sanayiciye dayanan bağımsız küçük devletlere çok küçük bir alan bırakmıştır.

Stratejik konumundan dolayı Almanya bağlantısız küçük devletlerden başlayarak esas düşmanlarına hücum etmenin kendisi için daha kazançlısı olduğunu düşünmektedir. Büyük Britanya ve Fransa ise aksine, küçük devletlerin bağlantısızlığını sunarak ve Almanya'nın darbeleri altında ezilmeye bırakarak «demokratik» ittifak kampında çıkarlarının daha iyi korunacağını düşünmektedir. Sorunun temeli, bu stratejik yöntem farklılıklarına rağmen aynıdır. Büyük emperyalist ülkelerin çarklarının dişlileri arasında küçük uydular öğütülerek yokolmaktadırlar. Büyük anayurtların «savunulması» bir düzine küçük ve orta anayurdun yıkımını gerektirmektedir.

Bununla beraber, bu büyük devletler içinde burjuvaziyi ilgilendiren sorun hiç bir zaman anayurdun savunulması değildir; pazarlar, yabancı imtiyazlar, hammadde kaynakları ve etki alanlarının savunulması çok daha fazla ilgilendirmektedir burjuvaziyi. Burjuvazi asla anayurdu, anayurdu savunmak için savunmaz; o, özel mülkiyeti, imtiyazları, kârları savunur. Bu kutsal değerler tehdit altında bulunduğunda, burjuvazi anında bozgunculuğun yolunu tutar. Bu, oğulları Ekim devriminden sonra savaşmış ve hâlâ dünyanın kendi eski anayurduna karşı olan her ordusunda savaşmaya hazır olan Rus burjuvazisinin yoludur. İspanyol burjuvazisi sermayesini kurtarmak için, kendi öz halkına karşı Hitler ve Mussolini'ye askerî yardım sunmuştur. Norveç burjuvazisi Norveç'i istilâ etmesinde Hitler'e yardım etti. Bu her zaman böyle olmuştur ve her zaman böyle olacaktır.

Resmî yurtseverlik sömürücülerin çıkarlarının maskesidir. Sınıf bilincine sahip işçiler bu maskeyi horgörerek nefretle çıkarıp atmasını bilirler. Onlar burjuva anayurdunun noktasını bile savunmazlar ama baskı ve

zulüm altındaki kendi öz ülkelerini ve tüm dünyanın çıkarlarını savunurlar. IV. Enternasyonal'in tezleri şöyle demektedir: *«'Ulusal savunma' gerici şiarına karşı ulusal devletin devrimci yıkımı şiarı ile karşı koymak gerekir. Kapitalist Avrupa tımarhanesine, birleşik sosyalist dünya devletleri yolunda bir adım olarak Avrupa birleşik sosyalist devletleri programı ile karşı koymak gerekir.»* (Age. s. 300-301)

«Demokrasi İçin Mücadele»

Faşizme karşı demokrasi için savaş şiarı daha az bir yalan değildir. İşçiler Britanya hükümetinin Hitler ve cellatları çetesine iktidarı ele geçirmesi için yaptığı yardımı unutabilirlermiş gibi! Emperyalist demokrasiler gerçekte tarihin en büyük aristokrasileridir. İngiltere, Fransa, Hollanda, Belçika sömürge halklarının köleliği üzerine dayanmaktadır. Amerikan demokrasisi tüm bir kıtanın büyük zenginliklerinin gasbına dayanmaktadır. Bu «demokrasiler»in tüm çabaları kendi ellerindeki ayrıcalıkların korunmasına yönelmiştir. Emperyalist demokrasiler savaşın yükünün önemli bir bölümünü sömürgelerin omuzlarına yükletmektedirler. Köleler efendilerinin köle sahibi olarak kalmalarını sağlama olasılığı için altın ve kan vermek zorunda bulunuyorlar. Sömürgelerden yoksun küçük kapitalist demokrasiler sadece büyük imparatorlukların uydusu ve onların sömürge kârlarının bir bölümünün artık toplayıcısıdırlar. Bu devletlerin yönetici sınıfları kendi imtiyazlarını korumak için her an demokrasiden vazgeçmeye hazırdır.

Küçücük Norveç'in durumunda, çöken demokrasinin iç mekanizmaları, bir kez daha, tüm dünya önünde sergilenmiş bulunmaktadır. Norveç burjuvazisi bir sosyal-demokrat hükümeti ve faşist memur, yargıç ve polisleri birlikte ve aynı anda kullanıyordu. Demokratlar ilk ciddi şokta silindiler ve Hitler'le ortak bir dil bulan

faşist bürokrasi anında evin efendisi oldu. Çeşitli ulusal bileşimlerle aynı deneyim İtalya, Almanya, Avusturya, Polonya, Çekoslavakya ve sayısız başka devletlerde yaşandı.

Tehlike anında burjuvazi her zaman için malî sermayenin doğrudan aracı olan gerçek yönetim aygıtının üstündeki süslü demokratik koşumları çıkarıp atabilmiş bulunmaktadır. Yalnızca körler İngiliz ve Fransız generallerinin faşizme karşı savaş verdiklerine inanabilirler.

Savaş demokrasilerin gerici diktatörlüğe dönüşme sürecini durdurmamıştır; tam aksine, gözlerimizin önünde, bu süreci sonuna götürmektedir.

Her ülkenin içinde, dünya çapında olduğu gibi, savaş doğrudan doğruya en gerici grup ve kurumları pekiştiriyor. Genel kurmaylar, bonapartist fesatların bu yuvaları, polisin uğursuz hücreleri, parayla tutulmuş yurtsever çetelerin, tüm kiliseleri, hemen birinci plana çıkarıyorlar. İnsanlar arasındaki cehaletin ve kinin ocağı Vatikan Sarayı, bugün her taraftan saygı sunuşları almaktadır, özellikle bir Protestan başkan Roosvelt tarafından. Maddi ve manevi çöküş kendisiyle birlikte polis baskısına ve dinsel afyona artan bir isteğe sürüklenmektedir.

Bir totaliter rejimin avantajlarını kazanmayı arayarak emperyalist demokrasiler, işçi sınıfına karşı artan şiddetle ve devrimci örgütlerin ezilmesiyle, kendi öz savunmasını güvence altına alıyor. Onlar savaş tehlikesini ve şimdiki savaşın kendisini, ilkin ve herşeyden önce içteki düşmanlarını ezmek için kullanıyorlar. Burjuvazi hiç bir değişme, hiç bir ikircikliğe yer vermeden şu kuralı izlemektedir: «Esas düşman kendi öz ülkemizdedir.»

Her zaman ve her durumda olduğu gibi ençok ezilenler en zayıf olanlardır. Halkların bugünkü katliamında en zayıf olanlar tüm ülkelerdeki sayısız mülteciler, onların arasındaki devrimci sürgünlerdir. Burjuva yurtseverliği herşeyden önce savunmasız yabancılara vahşice

davranmakla kendini açığa vurur. Savaş tutsakları için toplama kampları yapmazdan önce, tüm demokrasiler devrimci sürgünler için toplama kampları kurmuşlardır. Bütün dünyanın, hükümetleri özellikle SSCB, çağımızın en karanlık bölümlerini mültecilere, sürgünlere, yurtsuzlara karşı tutumları ile yazmışlardır. Biz hapsedilen ve mahkûm olan kardeşlerimize en sıcak selamlarımızı gönderiyor ve onlara cesaretinizi yitirmeyin diyoruz. Yarının dünyasının ve Avrupa'nın en büyük partilerinin önderleri bu hapishanelerden ve toplama kamplarından çıkacaktır!

Nazilerin Savaş Sloganları

Hitler'in resmî sloganlarını genelde incelemeye gerek bile yoktur. «Ulusal birleşme» için mücadelenin bir yalan olduğu uzun zaman önceden, çoktan meydana çıkmıştır, çünkü Hitler öteki halkların birlik ve özgürlüğünü ayaklar altına alarak ulusal devleti çok uluslu bir devlete dönüştürdü; «hayati alan» için mücadele yalnızca emperyalist yayılmanın perdelenmesi idi, yani yağma ve ilhakın politikası idi, bu yağmanın ırksal gerekçesi olduğu bir yalandı. Nasyonal Sosyalizm stratejik kaygılarına uygun olarak ırksal sempatilerini ve ırksal antipatilerini değiştirir. Faşist propagandanın belki de en fazla kalıcı öğesi anti-semitizmdir, Hitler domuz homurtusu ve köpek havlamasında «ırk» ve «kan»ın dil gerçeğini keşfederek buna zoolojik bir biçim verdi. Frederich Engels'in antisemitizmi «avanakların sosyalizmi» olduğunu ilan etmesi boşuna değildir! Faşizmin sahtekârca olmayan tek belirtisi onun yetke, egemenlik altına alma ve ilhak etme arzusudur. Faşizm emperyalist kültürün kimyasal olarak saf bir damıtımıdır.

Zamanında Hitler'in kişiliğinde antibolşevik Haçlı seferinin şampiyonunu selamlayan demokratik hükümet-

ler, bugün onda sınırların, kural ve yönetmeliklerin, antlaşmaların kutsallığını kirleten, cehennemin derinliklerinden beklenmedik bir biçimde fırlayan bir Şeytan türü görüyorlar. Sanki Hitler olmasaydı kapitalist dünya günlük güneşlik olacaktı. Ne sefil bir yalan! Kafasında sanki bir hesap makinası olan ve elindeki sınırsız güçle bu saralı Alman cehennemden çıkmamış, gökten de düşmemiştir; emperyalizmin tüm yıkıcı güçlerinin kişileşmesinden başka bir şey değildir. Tıpkı çok zayıf halklara felaket tanrısının gazabları olarak görünen Cengiz Han ve Timurlenk'in tüm kırsal kabilelere yerleşik bölgelerin yağması ve çok engin otlakların fethi ihtiyacını göstermesi gibi Hitler de sömürgelerdeki eski güçleri temellerinden sarsarak emperyalist gücün arzularına daha yetkin bir ifade verdi. Kendine has çıkmazınca umutsuzluğa itilen Dünya kapitalizmi Hitler ile kendi böğrüne bir kılıç batırmağa başlamıştır.

İkinci emperyalist savaşın kasapları Hitler'i kendi günah keçilerine dönüştürmeyi başaramayacaklardır.

Bugünkü tüm yönetimler proletaryanın sanık kürsüsünde yargılanacaklardır. Hitler caniler arasında suçlu sandalyesinde yalnızca birinci yeri alacaktır.

Alman Üstünlüğü

Savaşın sonuçları ne olursa olsun, Almanya'nın üstünlüğü şimdiden açığa çıkmıştır. Hitler, hiç kuşkusuz, hiç bir gizli «yeni silah» ortaya çıkarmayı başaramaz. Ama varolan tüm çeşitli silahların yetkinliği ve bu silahların, sanayinin en yüksek düzeyde akılcı kullanılışı temelinde düzenleşikliği, Alman militarizmine devasa bir ağırlık vermiştir. Askeri dinamik totaliter bir rejimin belirtilerine sıkısıkıya bağlıdır; yetke birliği, yoğunlaşmış insiyatif, hazırlığın gizliliği, uygulamanın çabukluğu. Dahası Versay barışı Müttefiklerin pek de işine yaramamıştı. Almanya'nın silahsızlandırılmasından onbeş yıl

sonra Hitler sıfırdan bir ordu yaratmağa zorlanmış ve bu sayede, ordu, uyuşukluğundan kurtularak, eskimiş bir teknik ve donatımı beraberinde sürüklemek zorunda kalmamıştır. Müfrezelerin taktiksel eğitimi tekniğin son buluşları üzerine temellenen yeni bilgilenmelerden esinleniyordu. Yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nin Alman cinayet makinasını geçme yolunda olduğu görülüyordu.

Fransa ve Büyük Britanya'nın zayıflığı ise önceden bilinebilirdi. IV. Enternasyonal'in 1934'de kaleme alınan tezleri söyleydi : *«Cemiyeti Akvam'ın çöküşü Avrupa kıtası üzerinde Fransız hegemonyasının çöküşünün başlamasına çözülmezcesine bağlıdır.»* Bu programatik döküman daha ötede şunları belirtmektedir : *«Hâkim İngiltere kendi zor altında tutma planlarını gerçekleştirmeğe çok daha az yeteneklidir; «Britanya burjuvazisi» imparatorluğun Hindistan'da devrimci hareket, Çin'de kararsız tutumlarıyla bütünlüğünün bozulması karşısında dehşet içindedir.»* IV. Enternasyonal'in gücü, programının büyük olayların deneyine dayanma yeteneğine sahip olduğu gerçeğindedir.

İngiliz ve Fransız sanayii, sömürgelerden gelen süper kârlarının güvenceli akımı sayesinde uzun zamandan beri teknik ve örgütlenme alanında geri kalmaktaydı. Dahası, sözde «demokrasinin savunucusu», sendikalar ve sosyalist partiler, Fransız ve İngiliz burjuvazisi için aşırı derecede ayrıcalıklı siyasal bir konum yarattı. Ayrıcalıklar her zaman durgunluk ve tembellik doğururlar. Eğer bugün Almanya, İngiltere ve Fransa üzerine devasa bir üstünlük gösteriyorsa, bunun sorumluluğunun aslan payı, proletaryanın Fransa ve İngiltere'yi tam sırasında dumura uğramaktan sosyalist bir devrime koparmasını engelleyen demokrasinin sosyal yurtsever savunucularına düşmesi gerek.

«Barış Programı»

Halkların köleliğinin karşılığında Hitler Avrupa üzerinde yüzyıllarca sürecek bir «Alman barışı» gerçekleştirmeyi vaadetmektedir: Boş bir serap! «Britanya barışı» Napoleon'a karşı zaferden sonra ancak bir yüzyıl sürebilmişti -bin yıl değil!- çünkü Büyük Britanya hergün gelişen bir yeni teknoloji ve gelişen bir üretim sisteminin öncüsü olmuştu. Bugünkü Almanya, sanayisinin gücüne karşın, düşmanları gibi, toplumsal olarak mahkûm bir sistemin tipik bir temsilcisidir. Hitler'in zaferi gerçekte barışı değil, dünya çapında kanlı bir dizi çatışmaların başlaması anlamına gelmektedir. İngiliz imparatorluğunu altüst ederek, Fransa'yı Bohemya ve Moravya'nın statüsüne indirerek, Avrupa üzerindeki ve sömürgelerdeki dayanakları ele geçirerek Almanya kuşkusuz dünyanın birinci gücü durumuna gelecektir. Onun yanısıra İtalya olsa olsa, uzun bir zaman için değilse bile, Akdeniz çanağının denetimini ele geçirebilir. Ama dünyanın birinci gücü olmak tek gücü olmak anlamına gelmez. «Hayati alan» için mücadele yalnızca yeni bir aşamaya girecektir.

Japonya'nın Alman zaferi üzerine dayandırarak gerçekleştirmeğe hazırlandığı «yeni düzen» Asya kıtasının en büyük bölümü üzerine Japon egemenliğinin yayılması perspektifini taşımaktadır. Sovyetler Birliği kendisini, Almanlaşmış bir Avrupa ve Japonlaşmış bir Asya arasında kuşatılmış bulacaktır. Amerikan kıtası tamamen, Avustralya, Yeni Zelanda, Amerika Birleşik Devletleri'nin yönetimi altına düşecektir. Eğer biz taşralı niteliğindeki İtalyan imparatorluğunu unutmuyorsak, dünya geçici olarak beş «hayati alan»a bölünmüş olacaktır. Ama emperyalizm doğası gereği iktidar paylaşımından korkar. Amerika'ya karşı manevra serbestisini sağlama almak için Hitler dünkü dostları Stalin ve Mussolini ile hesap-

larını önceden kanla temizlemek zorundadır. Japonya ve Amerika Birleşik Devletleri bu yeni mücadelede ilgisiz gözlemciler olarak kalmayacaklardır. Üçüncü emperyalist savaş ulusal devletler, eski tip imparatorluklar tarafından değil tüm kıtalarca yürütülecektir... Bugünkü savaşta Hitler'in zaferi bin yıllık «Alman barışı» değil, on yıllık belki de yüzyıllık kanlı bir kaos anlamına gelecektir.

Ama Müttefiklerin zaferi de, sonrası için çok daha parlak bir sonuç doğurmayacaktır. Muzaffer bir Fransa Avrupa'nın Balkanlaşması, Hapsburg'ların canlandırılması, Almanya'nın parçalanması ile büyük bir güç olarak kendi durumunu yeniden düzeltemez. Büyük Britanya, ancak bir yanda Avrupa ve Amerika, öte yanda Fransa ve Almanya arasındaki çelişkiler üzerine dayanan geleneksel oyununu yeniden canlandırarak Avrupa sorunlarında yönetici rol oynayabilir. Bu Avrupa'nın zayıflamış bünyesi için çok daha zararlı etkilerle Versaille barışının yeni ve on kez kötü bir kopyası anlamına gelecektir. Şunu da eklemek gerekir ki, Amerikan yardımı olmadan Müttefiklerin zaferi olası değildir, öte yandan ise Amerika Birleşik Devletleri bu kez son savaşın ardındakinden çok daha yüksek bir fiyat isteyecektir yardımı için. Herbert Hoover'in insan sevgisinin nesnesi gözden düşmüş ve bitmiş Avrupa, Atlantik ötesi kurtarıcısının müflis borçlusu haline gelecektir.

Son olarak eğer biz, pasifist «ne yenenler, ne yenilenler» formülüne uygun olarak yani, zayıflamış hasımlar tarafından yapılan barışın sonuçlarını bilmek için en düşük ihtimalle sahip değişkeni varsayarsak, bu değişken savaştan önce varolan uluslararası kaosun bu kez kanlı yıkım, şiddet, zayıflık temeli üzerinde yeniden canlandırılması anlamına gelecektir. Kısa bir dönemin sonunda, tüm eski uzlaşmazlıklar patlayıcı bir şiddetle yeniden belirecekler ve uluslararası yeni kargaşalıklarda çatırdayacaklardır.

Müttefiklerce bu kez demokratik bir Avrupa federasyonu yaratılacağı vaadi tüm pasifist yalanların en kabasıdır; devlet bir soyutlama değil, tekelci kapitalizmin bir aracıdır. Tröstlerin ve bankaların halkın çıkarlarına göre mülksüzleştirilmelerine kadar devletler arasında mücadele aynı zamanda kaçınılmaz olarak tröstlerin kendi aralarındaki mücadeledir de. En kuvvetli devletin kendi çıkarından gönüllü olarak vazgeçişi, tröstler arasında sermaye fonlarının gönüllü bir paylaşımından daha gülünç bir ütopyadır. Kapitalist mülkiyet korunduğu sürece «demokratik federasyon» sadece bütün lekeleri -yanılsamaları hariç- Cemiyeti Akvam'ın kötü bir tekrarı olacaktır.

Kaderin emperyalist efendileri geçmiş onyılların deneyimi tarafından tamamiyle değerini yitirmiş bir kurtuluş programını yeniden canlandırmayı boşuna deniyorlar. Onların küçük burjuva uşakları uzun zamandan beri kendi öz karikatürlerine dönüşmüş olan her derde deva pasifistliklerini boşuna canlandırmağa çalışıyorlar. İlerici işçiler buna kanmayacaklardır. Barış, şimdi savaşan güçler tarafından sağlanmayacaktır. Emekçiler ve askerler kendi öz barış programlarını zorla kabul ettireceklerdir.

SSCB'nin Savunulması

Dünya savaşının perdesini açan ve doğrudan Polonya halkının köleleştirilmesine yönelmiş olan Stalin - Hitler ittifakı, Almanya karşısında SSCB'nin zayıflaması ve Kremlin'in paniğinden kaynaklanıyordu. Bu zayıflığın sorumluluğu, yönetici sınıfla halk arasında dipsiz bir uçurum açan iç politikası, Stalinci kliğin çıkarlarını dünya devriminin çıkarlarına kurban eden dış politikası ile Kremlin'den başkasına düşmez.

Hitler'le ittifağın teminatı ve Hitler'e karşı güvence olan doğu Polonya'yı ilhakı, beyaz Rusya'nın batısında

ve batı Ukranya'da kapitalist ve yarı feodal mülkiyetin ulusallaştırılmasına eşlik etti. Bu önlem olmadan, Kremlin işgal ettiği toprakları SSCB'ye katamazdı. Ekim devrimi orada, boğulmuş ve ihanete uğramış olarak hâlâ yaşadığına dikkat çekiyordu.

Finlandiya'da, Kremlin benzer bir toplumsal altüst oluşu tamamlamayı başaramadı. Emperyalizmin dünya kamuoyunda «Finlandiya'nın savunulması için» yarattığı seferberlik, İngiltere ve Fransa'nın doğrudan bir müdahalesine gözdağı, Hitler'in İskandinav toprağı üzerinde Fransız ve Britanya müfrezeleri görünmezden önce Danimarka ve Norveç'i ele geçirmekteki sabırsızlığı, bütün bu etmenler, Kremlin'i Finlandiya'yı Sovyetleştirdiğini açıklamaya ve kaçınılmaz stratejik pozisyonlar üzerine bir elkoymayla sınırlamaya zorladı.

Sovyet nüfusu, hiç kuşkusuz, Finlandiya'ya müdahaleyi şiddetle mahkûm etti. Bununla birlikte, ileri işçiler Kremlin oligarşisinin suçlarının SSCB'nin varlığı sorununu gündemden çıkarmadığını anlıyorlardı. Dünya savaşında SSCB'nin yenilgisi yalnızca totaliter bürokrasinin devrilmesi değil mülkiyetin yeni biçimlerinin tasfiyesi, ilk planlı ekonomi deneyiminin çöküşü ve tüm ülkenin bir sömürgeye dönüşümü yani üçüncü dünya savaşına kadar onlara yaşaya kalmaya izin verecek devasa doğal kaynakları emperyalizme bırakma anlamına gelecektir. Ne SSCB halkları, ne dünya işçi sınıfı bir bütün olarak böylesi bir sonuca eğilim göstermeyecektir.

Tüm kahramanlığına rağmen, Finlandiya'nın SSCB'ye karşı direnişi ancak Norveç'in Almanya'ya daha sonraki direnişi kadar bağımsız ulusal savunma eylemi olmuştur. Finlandiya hükümetinin kendisinin de bunu anladığı, onun, Finlandiya'yı İngiltere ve Fransa'nın askerî temeline dönüşmesine izin vermek yerine SSCB ile uzlaşma tercihinde görülmektedir. Bizim, tüm yüreğimizle her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkını tanımamız

bugünkü savaş boyunca bu hakkın bir pamuktan daha fazla ağırlığı olmadığı olgusunu değiştirmemektedir. Biz sıradan etmenlere göre değil temel etmenlere göre politikamızın esas çizgisini belirlemek zorundayız. IV. Enternasyonal'in tezleri şöyle diyor: *«Ulusal savunma düşüncesi, özellikle eğer demokrasinin savunulması düşüncesi ile çakışıyorsa, tarafsız küçük ülkelerin işçilerini kolayca aldatıcı olur (İsviçre, bir ölçüde Belçika, İskandinav ülkeleri...) ... Yalnız Robert Grimm gibi ücra bir İsviçre köyünden bir burjuva hödüğü ciddiyetle İsviçre'nin dünya savaşına girmesinin İsviçre'nin bağımsızlığı amacını taşıdığına inanabilir.»* (Age. s. 308) Bu kelimeler bugün özel bir anlam kazanmıştır. Robert Grimm'e kadar İsviçre sosyal yurtseverlerinin en büyükleri, proletaryanın SSCB'nin savunulmasına değgin stratejisinin ikinci taktiklere göre belirlenmesinin mümkün olacağına inanan bu sahte devrimci küçük burjuvalara göre Finlandiya'da Kızıl Ordu'nun müdahalesi ile aynı şeydir.

Dünya burjuvazisinin Fin-Sovyet savaşı için açtığı kampanya, ağız birliği ve hiddette son derece başarılıydı. Kremlin'in önceki ne kalleşliği, ne şiddeti burjuvazinin hoşnutsuzluğunu coşturmadı, çünkü dünya polltikasının tüm tarihi kalleşlik ve şiddet terimleriyle yazılmıştır. Onların korku ve kızgınlıkları doğu Polonya'da Kızıl Ordu'nun kışkırttığına özdeş Finlandiya'nın toplumsal bir altüst oluşu perspektifi karşısında uyanmıştır. Burada sorun, kapitalist mülkiyet için yeni bir tehlikedir. Bütünüyle sınıf niteliğine sahip olan anti-sovyet kampanya, SSCB'nin Ekim Devrimi ile oluşturulan toplumsal temelleri gereğince -ve son tahlilde bürokrasinin kendi varlığı da buna dayanmaktadır,- dünya burjuvazisinin büyük korkusu olan bir işçi devleti olarak hâlâ ayakta durduğunu bir kez daha açığa vurmaktadır. SSCB ile burjuvazi arasındaki geçici uzlaşmalar şu olguyu değiştirmez: *«Sovyetler Birliği ile dünya emperyalizmi arasın-*

da varolan çelişki, tarihin ölçeğinde, çeşitli emperyalistlerin birilerinin diğerlerine karşı uzlaşmazlıklarından sınırsız olarak daha derin bir yer tutmaktadır.» («IV. Enternasyonal ve Savaş»)

Çok geç değil daha düne kadar Sovyetler Birliğini faşizme karşı «demokratik» güçlerin gruplaşma ekseni olarak düşünmeye hazır olan sayısız küçük burjuva radikali ansızın, kendi ülkeleri Hitler tarafından tehdit edildiğinden beri -onların yardımına gelmeyen- Moskova'nın bir emperyalist politika izlediğini ve faşist ülkelerle SSCB arasında hiç bir farklılık olmadığını keşfettiler.

Yalan diye cevaplandıracaktır tüm bilinçli işçiler. Bir farklılık vardır. Burjuvazi bu toplumsal farklılığı radikal yol göstericilerinden daha iyi ve daha derin değerlendirmektedir. Şüphesiz üretim araçlarının bir tek ülkede ve özellikle SSCB gibi geri bir ülkede ulusallaştırılması sosyalizmin inşaını henüz sağlamaz. Ama sosyalizmin önkoşullarını pekiştirmeye yani üretim güçlerinin planlı gelişimini sağlamaya, yeteneklidir. Kitlelerin, kendi açısından ve kendi için rahatını sağlamadığı bahanesiyle üretim araçlarının ulusallaştırılmasına sırt çevirmek, damsız duvarsız yaşamanın olanıksızlığı bahanesi ile granit bir temelin yıkımına karar vermekle eşdeğerdir. Bilinçli işçi, ne kadar mütevazi olursa olsun şimdiden kazanılmış fetihlerin savunusu olmadan topyekûn özgürlük için bir muzaffer mücadelenin düşünülemeyeceğini bilir. Bunun için kapitalist üretim ilişkilerinin canlandırılmasına karşı planlı ekonominin bu devasa kazanımlarını o kadar ısrarla savunmak zorunludur. Kimler ki geçmiş pozisyonlarını savunamazlar, asla yenilerini fethedemezler.

IV. Enternasyonal SSCB'yi ancak devrimci sınıf mücadelesi yöntemleriyle savunabilir. İşçilere işçi, sömürge, emperyalist devletlerin sınıf karakterini ve iç çelişkilerinin yanısıra bu türden devletler arasında varolan kar-

şılıklı ilişkileri kavramayı öğretmek, onlara, her verili durum için doğru pratik sonuçlar çıkarma yeteneğini kazandıracaktır. Moskova oligarşisine karşı yorulmak bilmez bir mücadeleyi yönetirken IV. Enternasyonal SSCB'ye karşı emperyalizme yardım edecek her türlü politikayı kesin olarak reddeder.

SSCB'nin savunulması dünya proleter devriminin hazırlanması ile ilkede çakışır. Biz, tek bir ülkede sosyalizm teorisini, Stalinizmin bu cahil ve gerici zihni üretimini mutlak olarak reddediyoruz. Ancak dünya devrimi SSCB'yi sosyalizm için kurtarabilir. Ama dünya devrimi Kremlin oligarşisini kaçınılmaz olarak yerinden söküp atacaktır.

Stalinci Bonapartist Kliğin Devrimci Devrilişi İçin

Beş yıl boyunca «demokrasiler»e bayağı bir biçimde dalkavukluk ettikten sonra Kremlin dünya proletaryasına olan hor görüşünü Hitler'le bir ittifakla ve onun Polonya halkını boğazlamasına yardım ederek açığa vurdu; Finlandiya'ya müdahale öncesinde utanç verici bir şovenizmle övünmekte ve bunu izleyen mücadele boyunca daha az utanç verici olmayan askeri beceriksizliğini ortaya sermektedir; Fin halkını kapitalistlerden «kurtarma»yı gürültülü bir biçimde vaadetmiş ve daha sonra Hitler önünde hemen korkakça teslim olmuştur. Tarihin kritik anlarında Stalinci rejimin uygulaması işte budur.

Moskova duruşmaları totaliter oligarşinin ülkenin gelişmesinde mutlak bir engel haline gelmiş olduğunu daha o zaman göstermişti. Ekonomik yaşamın artan ve karmaşıklaşan gereklerinin yüksek düzeyde olması bürokratik düğümlenmeye hoşgörü gösteremez. Bu böyle olmakla birlikte parazit çete, sahip olduğu imtiyazları bırakmaya

hazır değildir. Konumlarını korumak için mücadele ederken ülkede varolan en iyi şeyleri yıkıyorlar. Oniki yılda üç devrim yapan halkın ansızın alıklaşması düşünülemez. Bu halk, bastırılmış ve yönünden saptırılmıştır ama gözlüyor ve düşünüyor; bürokrasi onlara kendisini hergün keyfi egemenliği, baskısı, açgözlülüğü ve kanlı hırçınlığı ile hatırlatmaktadır. Açkalan Kolhozcu işçiler ve emekçiler kandökücü komiserlerin savurgan kaprisleri hakkındaki nefretlerini fısıldaşıyorlar. Ural işçileri, Stalin'in altmışıncı yıldönümü için, bir buçuk yıl boyunca Kleopartra ya da Kurus'a lâyık bir girişimle, değerli taşlardan «Halkların Babası»nın devasa bir portresi için zorakl çalışmaya katlandılar. Böylesi nefret uyandırma yeteneğinde olan bir rejim sonuçta kitlelerin kinini uyandırmamazlık etmez.

Dış politika iç politikaya tekabül eder. Eğer Kremlin yönetimi işçi devletinin gerçek çıkarlarını ifade etmiş olsaydı, eğer Komintern dünya devriminin yararına hizmet etmiş olsaydı küçük Finlandiya'nın halk kitleleri kaçınılmaz olarak SSCB'nin çekim alanında bulunacaklardı ve Kızıl Ordu'nun müdahalesi hiç bir zaman gerekli olmayacaktı ya da Fin halkı tarafından ilk darbe özgür bir devrimci kurtuluş eylemi olarak kabul edilecekti. Gerçekte, Kremlin'in tüm geçmiş politikası, Finlandiya işçi ve köylülerini SSCB'den uzaklaştırmıştır. Hitler işgal etmiş olduğu tarafsız ülkelerde «beşinci kol» olarak adlandırılan yardımına güvenebilirken Stalin Finlandiya Komünist Partisinin uzun deneyinin ve 1918 ayaklanmasının geleneğine karşın Finlandiya'da hiç bir dayanak bulamamaktadır. (4) Bu şartlarda Kızıl Ordu'nun müdahalesi doğrudan ve açık bir askeri şiddet niteliği kazanmıştır. Bu şiddetin sorumluluğu bütünüyle ve bölünmez bir biçimde Moskova oligarşisine düşmektedir.

Savaş bir rejim için turnusol kâğıdı niteliğindedir. Savaşın ilk evresinin bir sonucu olarak, SSCB'nin uluslararası konumu, görünüşteki başarısına karşılık şimdiden

daha kötüleştiğini belirtmektedir. Kremlin'in dış politikası dünya işçi sınıfının geniş kesimlerini ve ezilen halkları SSCB'den uzaklaştırmıştır. Moskova tarafından elde edilen dayanakların stratejik temelleri, dünya güçlerinin çarpışmasında ancak üçüncü sınıf bir etmeni temsil edeceklerdir. Bu arada, Almanya Polonya'nın en önemli ve en sanayileşmiş bölümünü ele geçirmiştir ve SSCB ile ortak bir sınır kazanmıştır, yani Doğu'ya doğru bir giriş kapısı. İskandinavya aracılığı ile Almanya, Finlandiya körfezini bir tür ağzı sıkıca kapatılmış şişeye dönüştürerek Baltık denizinde egemen olmuştur. Mahzun Finlandiya Hitler'in doğrudan denetimi altına düşmüştür. SSCB şimdi zayıf tarafsız ülkeler yerine Leningrad sınırının öte yakasında güçlü bir Almanya ile karşı karşıyadır. Stalin tarafından boynu vurulan Kızıl Ordu'nun zayıflığı tüm dünyaya gösterilmiştir. SSCB içindeki merkezkaç milliyetçi eğilimler yoğunluklarını artırmışlardır. Kremlin yönetiminin prestiji azalmıştır. Batı'da Almanya, Doğu'da Japonya şimdi, Kremlin'in Finlandiya macerası öncesinden son derece daha güvenli bulmaktadırlar kendilerini.

Stalin'in yavan düşünce dünyasında olayların uğursuz tehditlerine karşı ancak bir tek yanıt vardı; Voroşilof'u çok daha değersiz biriyle, Timoşenko ile değiştirdi. Bu tür durumlarda her zaman olduğu gibi bu manevranın amacı önemsiz olduğu için güvenilir olan bir bireyi ordunun başına yerleştirmek, ordunun ve halkın şiddetini esas suçludan, yıkımların en büyük sorumlusu Stalin'den başka yere çevirmektir. Kremlin bir kez daha bozgunculuğun merkezi olduğunu açığa vurmaktadır. SSCB'nin güvenliğinin sağlanması ancak bu eşkiya yatağının yokedilmesiyle mümkündür.

Moskova yönetici kastının devrimci devrilişinin hazırlanması IV. Enternasyonal'in temel görevlerinden biridir. Bu görev ne basit ne de kolaydır. Kahramanlık ve özveri ister. Bununla birlikte, insanlık büyük kargaşalıklar

çağına girmiş bulunmaktadır; bu kargaşalıklar Kremlin oligarşisinin totaliter aygıtını yaralayacak sürekli darbeler taşımakta, işçi kitlelerinin özgüvenini arttıracak ve bu da IV. Enternasyonal'in Sovyet seksiyonunun oluşumunu kolaylaştıracaktır. Olaylar bizim lehimize çalışacaktır; eğer biz onlara katkıda bulunabilirsek!

Savaşta Sömürge Halkları

Emperyalist metropolün merkezlerinde savaş varlığıyla büyük tehlikeler ve güçlükler yaratırken, ezilen halklara geniş olanaklar yarattı. Avrupa'daki top gürültüleri onların kurtuluş saatinin yakın olduğunu haber veriyor.

Eğer ileri kapitalist ülkeler için barışçıl bir toplumsal dönüşüm programı ütopik ise, sömürgeler için barışçıl bir kurtuluş programı çok daha güçlü sebeplerle iki kez ütopiktir. Öte yandan, yarı-özgür geri ülkelerin sonuncuları da (Etopya, Arnavutluk, Çin) gözlerimizin önünde boyunduruk altına alınmışlardır. Bugünkü savaşın tümü sömürgeler için bir savaştır. Sömürgeler bir kısmınca yakalanacak av olarak görülmekte, ama sahiplerince de elde tutulmaya çalışılmaktadır. Ama ikisinden hiç biri sömürgeleri kendi istekleriyle serbest bırakmak amacını gütmemektedir. Çöküş halindeki metropolitan merkezler sömürgelerinde ne var ne yoksa silip süpürmekte ve bunun karşılığında mümkün olduğunca az şey vermektedirler. Yalnızca halkların doğrudan ve açık devrimci mücadelesi onları kurtuluşları yolunda boyunduruktan kurtarabilecektir.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ulusal bağımsızlık ve sonuç olarak «anayurdun savunulması» için mücadele yolu ilkesel olarak emperyalist ülkelerdekinden farklıdır. Bunun için, tüm dünyanın devrimci proletaryası Çin'in ya da Hindistan'ın bağımsızlık mücadelesine koşulsuz destek olmalıdır, çünkü bu mücadele, *«geri kalmış*

halkları asyailikten, bölünmüşlükten, yabancı zincirlerden koparark, emperyalizme güçlü darbeler vurmaktadır.» (IV. Enternasyonal ve Savaş)

Aynı zamanda, IV. Enternasyonal azgelişmiş ulusları onların geç kalmış ulusal devletlerinin artık bağımsız demokratik bir gelişme sürecinde oluşmayacağını bilir ve bildirir. Emperyalist çelişkiler içinde kösteklenmiş ve çöküş halinde bir kapitalizm tarafından yedeğe alınmış, geri bir devletin bağımsızlığı kaçınılmaz olarak yarı-hayali ve dış baskıların ve iç sınıf çelişkilerinin etkisi altında siyasal rejimi zorunlu olarak, yarın Hindistan'da Gandhi'nin rejimi için olacağı gibi, Türkiye'deki «Halk Partisi» ya da Kuomintang rejimi örneği halka karşı bir diktatörlük yönetimi olacaktır; sömürgelerde ulusal bağımsızlık için mücadele, devrimci proletaryanın bakış açısından, geri ülkeleri uluslararası sosyalist devrime doğru götüren yolda bir geçiş evresidir.

IV. Enternasyonal demokratik ve sosyalist devrim arasında, ileri ve geri ülkeler arasında su sızdırmayan bölmeler yükseltmez. O, ezilenlerin ezenlere karşı dünya çapındaki mücadelesini birleştirir ve birbirine tabi kılar. Nasıl ki çağımızın tek devrimci gücü uluslararası proletaryadır, aynı şekilde ulusal ve toplumsal tüm baskıları tasfiye etme yeteneğine sahip tek gerçek program sürekli devrim programıdır.

Çin'den Alınacak Büyük Ders

Çin'in trajik deneyimi, ezilen halklar için büyük bir ders oluşturuyor. 1925-27 Çin devrimi, zafer için tüm şanslara sahipti. O zaman, birleşmiş ve dönüşüme uğramış bir Çin Uzak-Doğu'da özgürlüğün güçlü bir kalesini oluşturmuş olacaktı. Asya'nın ve bir dereceye kadar bütün dünyanın tüm yazgısı başka türlü olabilirdi. Ama Çin kitlelerine inancı olmayan ve generallerin dostluğunu

arayan Kremlin, bütün ağırlığını Çin proletaryasının burjuvazi tarafından ezilmesine kullandı ve böylece Çan Kay Şek'in Çin devrimini ezmesine yardım etti. Aldatılmış, dağınık, güçsüzleşmiş Çin, Japon istilâsına açıktı.

Siyasi olarak çökmüş tüm rejimler gibi, Stalinci oligarşi de artık tarihin derslerinden öğrenebilme yeteneğinden yoksundur. Çin-Japon savaşının başlangıcında, Kremlin Çin proletaryasının devrimci insiyatifini en baştan ezerek yeni Komünist Partisini Çan Kay Şek'in emrine verdi. Şimdi üçüncü yıldönümüne yaklaşan bu savaş Japonya için gerçek bir yıkımla çoktan sona ermiş olabilirdi, eğer Çin tarımsal bir devrimi temel alan gerçek bir halk savaşı yürütseydi ve kendi yangınlarının alevinde Japon askerlerini kızıştırarak yürütseydi savaşı. Ama Çin burjuvazisi Japon fatihlerinden çok kendi silahlı kitlelerinden korkuyor. Çin devriminin uğursuz celladı Çan Kay Şek savaşın getirdiği koşullarla zorlanmışsa da programı hâlâ önceden olduğu gibi emperyallstlerle uzlaşmalara ve kendi emekçileri üzerinde baskıya dayanmaktadır.

Doğu Asya'da savaş, emperyalist dünya savaşı ile gitgide daha çok kilitlenecktir. Çin halkı, canlanan dünya devriminin sayesinde kendini bulan fedakâr ve genç bir proletaryanın yönetiminde ancak zorunlu görevi bağımsızlığa varma yeteneğine sahip olacaktır. Bu proletarya yön değişimlerine kapalı bir hat çekmiş olacaktır. Olayların akışı gündem maddesine bizim Çin seksiyonumuzun gelişmesini ve onun devrimci bir parti haline dönüşmesini getiriyor.

Hindistan'da Devrimin Görevleri

Savaşın hemen ilk haftaları boyunca, «ulusal» oportünist yöneticilerini artan bir baskıyla zorlayan Hint kitleleri onları alışık olmadıkları bir dille konuşmaya sürüklediler. Yazıklar olsun Hint halkına, eğer güvenleri bu

tumturaklı kelimelere ise! Ulusal bağımsızlık şiarının son maskesi Gandhi, bugünkü şiddetli bunalım boyunca, Büyük Britanya'ya güçlükler çıkarmayı reddetmeyi şimdiden sıklaştırmıştır. Oysa ki, ezilenler bulundukları her yerde ve her zaman kendilerini ezenlerin güçlüklerini kullanmadan özgürlüklerini sağlama yeteneğine kavuşamamışlardır!

Gandhi'nin şiddetten «ahlâkî» olarak vazgeçmesi Hindistan burjuvazisinin kendi kitlelerinden korkusunu açıkça yansıtmaktadır. Bu burjuvazi, Britanya emperyalizminin yıkıldığında kendisini de sürükleyeceğini tahmin etmek için birçok nedene sahiptir. Kendi hesabına, Londra itaatsizliğinin ilk belirtisinde «gerekli tüm tedbirleri» batı cephesi üzerinde eksik olan havacılık dahil, kullanacağını bildirmiştir. Sömürge burjuvazisi ile Britanya yönetimi arasında açık seçik bir işbölümü vardır. Gandhi'nin devrimci kitlelerin başarı şansını daha çok kötürümleştirmek için Chamberlain ve Churchill'in tehditlerine ihtiyacı vardır.

Yakın gelecekte, emperyalist savaşın Hindistan burjuvazisi için daha çok devasa bir ticarî girişime dönüşmesi, Hintli kitlelerle burjuvazi arasındaki uzlaşmazlığın son derece keskin bir hale geleceğini vaadetmektedir. Bu uzlaşmazlık, hammaddeler için olağanüstü uygunlukta bir pazar açaraktan, Hindistan sanayisinin hızla yükselmesine yol açabilir. Eğer Britanya imparatorluğunun tam çöküşü, Hindistan kapitalizmini Londra kentine bağlayan göbek bağını koparırsa, ulusal burjuvazi hızla Wall Street'de kendine yeni bir patron arayacaktır. Burjuvazinin maddi çıkarları onun politikasını yerçekimi güçlerinin yasaları ile birlikte belirlemektedir.

Sömüren sınıf tarafından denetim altında tutulan kurtuluş hareketi bu kör vadiden çıkmanın yollarını bulmakta yeteneksiz kalacaktır. Hindistan'ın tümünü kaynaştırabilecek tek çare ulusal bağımsızlık bayrağı altında

yalnızca Britanya egemenliğine karşı değil ama Hint prenslerine, yabancı ayrıcalıklara, ulusal büyük burjuvaziye ve ulusal Kongre'nin yöneticilerine ve Müslüman Birliği'nin yöneticilerine karşı yürütülecek olan tarım devrimidir. (5) Hindistan'da kalıcı ve güçlü bir seksiyon yaratmak IV. Enternasyonal için dayatan bir görevdir.

Kremlin'in son beş yıl içinde kapitalist hükümetlerin savaşa hazırlanmasına yardımcı olmasını sağlayan sınıf uzlaşmacı ihanet politikası, burjuvazi pasifist bir görünüme ihtiyaç duymadığı anda terkedilmiştir. Ama sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde -yalnızca Çin ve Hindistan'da değil, Latin Amerika'da da- «Halk Cepheleri» sahtekârlığı, emekçi kitleleri «ilerici» burjuvazi için topun ağzına sürerek kötürümleştirmeye ve böylece emperyalizm için yerli siyasal bir temel yaratmaya devam etmektedir.

Latin Amerika'nın Geleceği

Amerika Birleşik Devletleri'nin olağanüstü artan silahlanması, batı yarım küresinin karmaşık çelişkilerine şiddet yolu ile bir çözüm hazırlıyor ve yakında Latin Amerika ülkelerinin yazgısı sorununa doğrudan doğruya yönelecek. «İyi komşuluk» politikası faslı artık sona eriyor. Roosevelt ya da onun halefi, hızla kadife eldivenin altında demir yumruk sallayacaktır. IV. Enternasyonal'in tezleri şöyle diyor: *«Güney Amerika ve Orta Amerika geri kalmışlıktan ve bağımlılıktan ancak tüm ülkelerini güçlü bir federasyonda birleştirerek kurtarabilir. Bu yüce tarihsel görev, yabancı emperyalizmin tamamiyle bayağılaşmış ajanı geç kalmış Güney Amerika burjuvazisi tarafından değil, ezilen kitlelerin yol göstericisi Güney Amerika'nın genç proletaryası tarafından cesaretle yerine getirilebilir. Şiddete, dünya kapitalizminin entrikalarına ve içteki komprador kliklerin kanlı işlerine karşı mücadele şiarı da: Güney ve Orta Amerika Sovyet Devletleri Birliği-*

dir.» Altı yıl önce yazılan bu satırlar bugün daha da yakıcı bir güncellik kazanmıştır.

Sömürge ve yarı-sömürgelerin proletaryası ancak kendine özgü devrimci yönelimi içinde, metropol merkezlerindeki proletarya ve dünya işçi sınıfı ile ittifağında yenilmez bir ortaklığı damgalayabilecektir. Yalnız böyle bir ortaklık tüm dünyada emperyalizmin devrilmesi ile tam ve kesin bir özgürlüğe doğru ezilen halkları yöneltebilir. Uluslararası proletaryanın bir zaferi sömürge ülkelerin ekonomilerini yaratma için kapitalizmin uzun ve acılı gelişme evresinin yerine, ileri ülkelerin proletaryasıyla elele sosyalizme ulaşma olanaklarını açacaktır.

Sürekli devrim perspektifi, hiç bir durumda, geri ülkelerin ileri ülkelerin işaretini bekleyeceği ya da sömürge halklarının sabırla metropolitan merkezlerdeki proletaryanın kendilerini kurtaracağını beklemesi anlamına gelmez. Kendine yardım edene yardım edilir. İşçiler, emperyalist ya da sömürge her ülkede uygun koşulların varlığında ve böylece öteki ülkelerin işçilerine örnek olarak devrimci mücadeleyi geliştirmek zorundadırlar. Yalnızca insiyatif ve eylemlilik, azim ve ataklık şu şiarı gerçekten maddileştirir: «Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!»

Hain İşçi Önderlerinin Savaştaki Sorumluluğu

İspanyol devriminin zaferi Avrupa'ya doğru şiddetli devrimci bir havaya yol açabilir ve böylece bugünkü dünya savaşının önüne geçilebilirdi. Ama zaferin tüm olanaklarını içeren bu kahramanca devrim anarşistlerin aktif katkısı, II. ve III. Enternasyonal'in sıkboğaz etmesi ile boğulmuştur. Proletarya bir başka büyük umuttan yoksun düştü ve tüyler ürpertici bir başka ihanetin dersleri ile zenginleşti.

1936 haziranında Fransız proletaryasının güçlü hareketi, iktidarın devrimci fethi için olağanüstü uygunluktaki koşulları yarattı. (6) Bir Fransız Sovyetler Cumhuriyeti, her ülkede devrimci yansımalar yaratmış, totaliter rejimleri sarsalamış ve böylece sayısız kazanımları ile insanlığı bugünkü emperyalist katliamdan korumuş olacağından Avrupa'da devrimci hegemonyayı hemen kazanmış olacaktı. Ama Komintern'in Fransız kesimince aktif olarak desteklenen Leon Blum ve Jouhaux'un baştanaşağı alçakça, haince ve korkak politikası son on yılın en umutlu hareketlerinden birini yıkıma götürdü.

İspanyol devriminin boğulması ve Fransa'da proletaryanın hücumunun sabotajı, bu iki trajik olay, bugünkü savaşın eşiğinde oldu. Burjuvazi elinin altındaki düzenin işçi «yöneticileri» ile, herşeyi yapabileceğine, hatta halkların yeni bir katliamına girişebileceğine kendini inandırmıştı. II. Enternasyonal önderleri birinci emperyalist savaşın bitiminde de proletaryanın burjuvaziyi devirmesine engel olmuşlardı. II. ve III. Enternasyonal önderleri burjuvazinin ikinci emperyalist savaşı başlatmasına yardım etmişlerdir. Bırakalım bu onların siyasal mezarı olsun!

II. Enternasyonal

1914-18 savaşı II. Enternasyonal'i bir tek darbede hendeklerle ayrılmış iki kampa ayırdı. Her Sosyal Demokrat parti kendi anayurdunu savundu. İhanette uzman bu düşman kardeşler barış ve karşılıklı bir genel af ilanında bulunmak için savaş sonrasında birkaç yıl beklediler.

Bugün II. Enternasyonal'in konumu, görünüşte köklü bir biçimde değişmiştir. İstisnasız tüm kesimleri siyasi olarak Müttefikler kampındaki askerî saflardadır; zira bazıları demokratik ülkelerdedir, ötekiler ise ya tarafsız ya da çarpışan ülkelerden göçmendirler. Birinci emperyalist savaş sırasında Hohenzollern'in bayrağı altında alçak şö-

ven bir siyaset izlemiş olan Alman sosyal demokrasisi, bugün Fransa ve İngiltere'nin hizmetinde «bozguncu» bir partidir. Bu kaşarlanmış uşakların birer devrimci olmasını beklemek affolunmaz bir hata olacaktır. Daha basit bir açıklama var. Wilhelm II Almanyası, reformistlere parlamentoda, belediyelerde, sendikalarda ve diğer mevkilerde arpalık memuriyetler için yeterince fırsat sunmuştu. Alman İmparatorluğunun savunulması, tutucu işçi bürokrasisinin hayvani çehresini içinde iyice gizlediği bir teknenin savunulması idi. *«Sosyal demokrasi, siyasi bir rejim olarak çıkarlarını ve imtiyazlarını ona garantileyerek varoldukça, yurtsever kalacaktır.»* demiştik altı yıl önce, tezlerimizde. Rus Menşevikleri ve popülistleri de yurtseverler olarak Çar yönetiminde bile, Duma'da kendi fraksiyonlarına, kendi gazetelerine, kendi sendikal görevlerine sahip olduklarında bu yolda daha ilerleme umuyorlardı; bütün bunları yitirdiklerinde de SSCB konusunda bozguncu bir tutum aldılar.

II. Enternasyonal'in tüm seksiyonlarının şimdiki fikir «birliği», sonuç olarak, Müttefiklerdeki mevkilerini ve demokratik ülkelerdeki işçi bürokrasisindeki çıkarlarını korumak ve totaliter ülkelerdeki bu çıkar ve mevkileri de yeniden ele geçirmeyi ummaları olgusu ile açıklanabilir. Sosyal demokrasi «demokratik» burjuvazinin himayesi konusunda kısır rüyaların ötesine geçme yeteneğinden yoksundur. Bu siyasal kötürümler mücadele için tamamiyle işe yaramazdırlar, hatta kendi öz çıkarları sözkonusu olduğunda bile.

Bu olgunun, uzun yıllardan beri çağdaş, gerçekçi, reformist ve pasifist bir sosyal demokrasi tarafından üç ülkesinin yönetildiği II. Enternasyonal'in en güvenilir mihrabının oluşturulduğu İskandinavya'da da açıkça sergilenmiş olduğu söylenebilir. Sosyalizm buradaki baylar için tutucu kralcı demokrasi, dahası devlet kilisesi, askeri harcamaların sınırlanması ile bir zaman için elmrice top-

lumsal reformların verilme olanağını çağrıştırmaktadır. «Cemiyet-i Akvâm»a dayanarak ve «tarafsızlık» kalkanı tarafından korunarak İskandinav hükümetleri nesiller boyu barışçıl ve rahat bir gelişmeyi hesaplamaktaydılar. Ama emperyalist efendiler onların hesabını hiç de dikkate almadılar. Kaderin darbelerini savuşturmakta zorlanmaktaydılar. SSCB, Finlandiya'yı istilâ ettiğinde, İskandinav hükümetlerinin üçü de Finlandiya hakkında tarafsız olduklarını ilan ettiler. Almanya, Danimarka ve Norveç'i istilâ ettiğinde İsveç tarafsızlığını ilan etti. Danimarka da kendini aldatır bir biçimde tarafsız olduğunu ilan etti. Norveç, savunucusu İngiltere'nin toplarının ağzı altında kendini korumak için yalnızca simgesel birkaç harekette bulundu. Bu kahramanlar demokratik yurdun zararına yaşamaya tamamiyle hazırdılar ama onun için ölmeye de yanaşmıyorlardı. Onların önceden sezemediği savaş, geçerken, Kralın ve Tanrı'nın düzeninde barışçıl bir evrim umutlarını altüst etti. II. Enternasyonal'in umutlarının son sığınağı İskandinav cenneti, genel emperyalist cehennemin küçük bir kesimine dönüşmüştü.

Sosyal-demokrat oportünistler yalnızca bir tek politika tanırlar; bu da pasif uyumdur. Çöküş halindeki kapitalizm koşullarında, onlar için ardı ardına pozisyonlarını terketmekten, daha önceki sefil programlarını ağır ağır gevelemekten, taleplerini yavaş yavaş eksiltmekten, hatta tamamiyle vazgeçmekten, bir fare deliğine sığınmaktan başka çare kalmayıncaya kadar ricat etmekten başka bir yol kalmamıştır. Ama orda da emperyalistlerin acımasız eli onları kuyruklarından çekip çıkarmaktadır. İşte II. Enternasyonal'in özet tarihi. İkinci kez ve bu kez ebediyen olacağını düşünmemiz gerekirse, II. Enternasyonal içinde bulunduğumuz savaşın darbeleri altında katledilmektedir.

III. Enternasyonal

Yozlaşmış III. Enternasyonal'in bayağı oportünizm ve

frensiz maceracılıkla karışık politikası, yaşlı kardeşi II. Enternasyonal'in politikasının olabileceğinden daha moral bozucu bir etki yapmaktadır işçi sınıfı üzerinde. Devrimci parti tüm siyasetini işçllerin sınıf bilinci üzerine inşa eder; Komintern ise sadece bu sınıf bilincini pisletmeğe ve zehirlemeğe uğraşıyor.

Savaşan kamplardan herbirinin resmî propagandacıları diğer kampın cinayetlerini, bazen doğru bildiriyorlar. Göbels Hindistan'a karşı Britanya şiddetinin gerçekliğini yeterince açıklamaktadır. İngiliz ve Fransız basını Hitler ve Stalin'in dış politikası konusunda olayların derinliğine inen yayında bulunmuşlardır. Bununla beraber, bu tek yanlı propaganda şovenizmin en kötü zehirini sunmaktadır. Yarı-gerçekler yalanların en tehlikeli türüdür.

Kremlin'in bugünkü propagandasının tümü bu kategoriye girmektedir. Bir bütün olarak «komünizm» faşist saldırganlara yeknesak bir ithamla kendini sınırlanmaya indirgendiğinde, demokrasilere yönelik en alçakça ve bayağı dalkavukluklardan beş yıl sonra Komintern ansızın, 1939 sonbaharında, batı demokrasilerinin caniyane emperpalizmini keşfetti. Ne yön değişikliği! O andan beri, Çekoslavakya ve Polonya'nın yıkımı, Danimarka'nın ve Norveç'in elçabukluğu ile işgali ve Polonyalı ve Yahudi halklara Hitlerci güruhlar tarafından yapılan canavarca iğrençlikler üzerine suçlayıcı tek bir kelime söylenmedi! Hitler, batı demokrasilerince sürekli olarak kışkırtılan barışsever bir etyemez haline dönüştürüldü. Fransız-İngiliz ittifağı, Komintern basınında artık «Alman halkına karşı emperyalist blok» olarak anılıyordu. Göbels bile bundan daha iyisini uyduramazdı! Göçmen Alman Komünist Partisi vatanı için aşkla yanıyordu; ve Alman anayurdu faşist olamayacağına göre, sonuçta Alman komünist partisinin aldığı sosyal faşist bir pozisyondu. Sonunda Stalinci «sosyal faşizm» teorisinin gerçekte et ve kanla cisimleştiği zaman gelmiştir. (7)

İlk bakışta, Komünist Enternasyonal'in Fransız ve İngiliz seksiyonlarının yönetimi bununla taban tabana zıt gibi görünmektedirler. Almanların tersine kendi hükümetlerine karşı çıkmak zorunda kalmışlardır. Bununla beraber, bu ani yıkıcılık enternasyonalizm değil yurtseverliğin biçimsiz bir türüydü. Bu baylar, tüm varlıkları ile bağlı oldukları Kremlin'i kendi yurtları saymakta. Birçok Fransız Stalinisti zulmün darbeleri altında tartışmasız bir cesaretle davrandılar ama bu cesaretin siyasal içeriği düşman kampın haris siyasetinin idealleştirmeleri tarafından lekelenmişti. Fransız işçileri bu konuda ne düşünmelidir?

Devrimci enternasyonalistler, her zaman gericilik tarafından dış düşmanın ajanları olarak tanımlanmışlardır. Komintern Fransız ve İngiliz seksiyonlarında olduğu gibi öyle bir konum yarattı ki bu tür ithamlara mükemmel nedenler sundu ve bununla işçileri ya yurtsever kampa itti ya da belirsizliğe ve pasifliğe mahkûm etti.

Kremlin'in siyaseti basittir: Zeytinyağı ve manganezle birlikte Komintern'i Hitler'e satmak. Ama bu insanları sattıran köpekçe uşaklık ruhu Komintern'in iş kokuşumunu tartışmasız olarak kanıtlar. Komintern'in ajanlarında yumuşak bir belkemeğinden başka ne ilkeler, ne onur ne de vicdan kalmıştır. Ama şimdiye kadar yumuşak belkemikli insanlar devrimi asla yöneltememişlerdir.

Stalin'in Hitler'le dostluğu ne süreklidir ne de uzun zaman sürecektir. (8) Bildirgemizin kitlelere ulaşmasından önce Kremlin'in iç politikası yeni bir dönüşe uğrayabilir. Bu durumda Komintern'in propagandasının niteliği de değişecektir. Eğer Kremlin demokrasilere yaklaşırsa, Komintern nasyonal-sosyalistlerin cinayetlerinin kahverengi kitabını ambarlarından yeniden çıkaracaktır. Ama bu, propagandasının devrimci bir nitelik kazanacağı anlamına gelmez. Etiketini değiştirerek, aynen önceki gibi bir köle olarak kalacaktır. Devrimci bir siyaset herşeyden önce kitlelere gerçeğin söylenmesini talep eder. Ama Komin-

tern sistemli olarak yalan söylüyor. Biz bütün dünyanın sömürülenlerine doğru dönüyor ve onlara sesleniyoruz: Yalancılara inanmayın!

Sömürgelerdeki Stalinistler ve Sosyal-demokratlar

Ayrıcalıklara ve sömürücülere bağlı olan partiler sömürge halkların ve emekçilerin en çok sömürülen kesimlerinin adına onurlu bir mücadele verme yeteneğinden organik olarak yoksundurlar. Sömürgeler hakkındaki tavırlarında II. ve III. Enternasyonal kesin bir açıklıkla bunu göstermektedir.

Köleci efendiler adına bir vekil ve köleliğin kârlarında payı olan bir hissedar olarak II. Enternasyonal, eğer sömürge memurlarının özellikle Fransız masonlarının rastlantısal bazı gruplarını ve genelde yerli halkın içinde yaşayan bazı «sol» kariyeristleri saymazsak sömürgelerde hiç bir seksiyona sahip değildir. «Demokratik anayurt»a karşı sömürge halkını ayaklandırmak gibi yurtseverliğe karşı anlayışı zamanında terkederek II. Enternasyonal, burjuvaziden kendi imtiyazları adına, sömürge bakanlıkları yani kölelerin gardiyanlığını elde etti (Sidney Webb, Marius Moutet ve ötekiler). (9)

Bütün ezilen halklara cesur devrimci bir çağrı ile başlamış olan III. Enternasyonal kısa bir sürede sömürge sorunuyla ilgili olarak aynı alçaklığa düşmüştür. Moskova'nın emperyalist demokrasilerle, bir ittifakla sonuçlanacak fırsatları bulmasından birkaç yıl önce, Kremlin ulusal kurtuluş şiarını yalnızca Arnavutluk ve Habeşistan için değil, Avusturya için de ileri sürdü. Ama Fransız ve İngiliz sömürgeleri için, kendisini bazı «makûl» reformlar dilemekle sınırladı. O zaman Komintern Hintlileri Büyük Britanya'ya karşı değil, olası Japon hücumlarına karşı ve Tunusluları Mussolini'nin pençesine karşı savunuyor-

du. Şimdi durum apansız değişmiştir. Mısır, Cezayir ve Hindistan için tam bağımsızlık! -Dimitrov daha azını kabul etmeyecektir. Araplar ve Zenciler Stalin'in şahsında en iyi dostlarını buldular, tabii gene Hitler ve Mussolini'yi saymazsak. Komintern'in Almanya seksiyonu bu tufeyli güruhunun karakteristik küstahlığı ile, Britanya emperyalizmine karşı Çekoslavakya ve Polonya'yı savunuyor. Bu insanlar herşeye yetenekli ve herşeye hazırdırlar! Kremlin'in batı demokrasilerine karşı tutumunda yeni bir değişiklik, bu adamları Londra ve Paris'i sömürgelerine liberal reformlar ihsan etmeye saygı ile tahrik etmeye yöneltecektir.

II. Enternasyonal'in aksine Komintern büyük geleneği sayesinde sömürgelerde tartışmasız bir etkinliğe sahiptir. Ama siyasal evrimi nedeniyle bu etkinliğin toplumsal temeli değişmiştir. Bugünkü durumda Komintern, sömürge ülkelerde, metropolitan merkezlerdeki II. Enternasyonalin geleneksel temelini oluşturan tabakaya dayanmaktadır. Sömürgelerin aşırı kârlarından dökülen kırıntılar, emperyalizme sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yerli bir işçi aristokrasisi yaratma olanağı vermiştir. Metropolitan merkezlerdeki modeliyle kıyaslanmayacak kadar küçük olmasına rağmen (bu tabaka) genel yoksulluğa karşı kendi imtiyazlarını sımsıkı savunur. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devlet görevlileri ile birlikte işçi aristokrasisi ve bürokrasisi, Kremlin'in «dostları»na uşakça hizmet ederek yeni üyeler sağlamaktadırlar. Latin Amerika'da bu tipin en iğrenç temsilcilerinden biri, yakın yardımlarını Kremlin'in Latin Amerikan sendikal federasyonu başkanlığı gibi gösterişli bir görevle ödüllendirdiği Meksikalı avukat Lombardo Toledano'dur. (10)

Sınıf mücadelesinin sorunlarından sapmaksızın ilerlemek için savaş, bu hokkabazlar ve fırdöndüler için çok zor bir pozisyon yaratmıştır; gerçek Bolşeviklerin Komintern'in sömürge ülkelerden ebediyen süpürmek için yararlanmak zorunda olduğu da bu savaş durumudur.

Merkezcilik ve Anarşizm

Varolan herşeyi sınayarak ve çürümüş olan herşeyi silip atarak savaş, hayatiyetlerini yitirmiş olan Enternasyonaller için ölümcül bir tehlike arzetmektedir. Komintern bürokrasisinin büyük bir kısmı özellikle Sovyetler Birliği için durum tümden tersyüz olursa tereddütsüz kendi emperyalist anayurtlarına doğru dönecektir. İşçiler aksine her geçen gün daha sola yöneleceklerdir. Bu koşullarda, hizipler ve çatlaklar kaçınılmazdır. Sayısız belirtiler, II. Enternasyonal'de bir «sol» kanadın kopuşunun da mümkün olduğunu bildirmektedir. Farklı kökenli çıkışları olan merkezci gruplar, yeni «cepheler», «kamplar» kaynaşacak, oluşacak ve dağılacaktır. Bununla birlikte çağımız merkezciliğin tahammül edilemeyecek bir pozisyon olduğunu açığa çıkarmaktadır. Merkezci örgütlerin en onurlu ve en ciddisi POUM'un (Birleşik Marksist İşçi Partisi) İspanyol devrimindeki dokunaklı ve trajik rolü ileri proleterlerin anılarında korkunç bir ihtar olarak kalacaktır her zaman. (11)

Ama tarih yinelemeleri sever. İkibuçuğuncu Enternasyonal temeli üzerinde, yeni bir uluslararası örgütün kuruluşu için, (3¼ Enternasyonal) yeni girişimler ihtimaldışı tutulamaz. Bu tür girişimler, ancak işçi sınıfı içinde görünen daha derin oluşumları yansıttıkları ölçüde dikkati çekmek durumundadırlar. Ama merkezci «Enternasyonaller», «kamplar» ve «cephelerin», hiç bir kuramsal temelinin, hiç bir devrimci geleneğinin ve hiç bir tamamlanmış programının olmamasından ötürü, ancak geçici bir karaktere sahip olacağı kesinlikle önceden söylenebilir. Biz kararsızlıklarını ve ürkekliklerini acımasızca eleştirerek onlara yardım edeceğiz.

Eski İşçi örgütlerinin bu iflas tablosunu anarşizmle tamamlamazsak, söyleyeceklerimiz eksik kalır. Anarşizmin çöküşü çağımızın en tartışmasız olgusudur. Birinci

emperyalist savaştan önce bile Fransız Anarko-Sendikalistleri burjuvazinin dolaysız hizmetkârları ve en kötü oportünistler olmayı başarmışlardı. Son savaş boyunca uluslararası anarşist yöneticilerin büyük bir kısmı birer yurtsever oldular. İç savaşın sıcaklığında, İspanyol anarşistleri burjuvazinin bakanları olarak görev yapmışlardır. Anarşist lafebeleri, uzun zaman kendilerine ihtiyaç duymayan devleti yadsırlar. Ama tehlike anında, tıpkı sosyal demokratlar gibi kapitalist sınıfın aracıları haline dönüşürler.

Anarşistler bugünkü savaşa bir program olmadan, bir fikir bile olmadan, İspanyol proletaryasına ihanetleri ile kirlenmiş bir bayrakla girmişlerdir. Bugün işçi kitlelerine insancıllığın feryadı ile süslenmiş yurtsever demoralizasyondan başka bir şey sunmaktan acizdirler. Sınıf çıkarları için mücadele etmeye hazır olan anarşist işçilere yaklaşmak isterken aynı zamanda devrimde olduğu gibi, savaşta da burjuvaziye seyislik yapan bu yöneticilerle ilişkilerini tamamen koparmalarını talep edeceğiz.

İşçi Sendikaları ve Savaş

Tekelci kapitalizmin kodamanları devlet iktidarının resmî örgütlerinde egemen olup, konumlarını korurken, oportünist sendika yöneticileri de devlet iktidarının basamağında işçi sınıfı içinde onun bir savunucusu olurlar. Onların bu kirli görevleri ile sendika içi işçi demokrasisinin varlığının uzun süre devamı olanaksızdır. Hatta sendikada iç rejim, gittikçe daha çok otoriter hale gelen burjuva devlet rejimi modelini izler. Savaş zamanında sendikal bürokrasi işçi sınıfı içinde ordu genelkurmayının askeri polisi haline dönüşür.

Ama hiç bir çaba onları kurtarmayacaktır. Savaş bugünkü reformist sendikalara yalnızca yıkım ve ölüm getiriyor. En genç sendikacılar kendilerini katliam için sefer-

ber edilmiş buluyorlar. Onların yerini direniş için en az dirençli olan çocuklar, kadınlar ve yaşlılar alıyorlar. Tüm ülkeler savaştan, işçilerden yaşam düzeylerinin bir yüzyıl önceki kadar düşük olduğu ülkeler olarak çıkacaklardır. Reformist sendikalar ancak burjuva demokrasisi rejimi altında mümkündürler. Ama savaşta ilk kaybolacak olan tamamiyle çürümüş demokrasilerdir. Bu kesin çöküşüne kendisiyle beraber, kendisine dayanak olan tüm işçi örgütlerini de sürükleyecektir. Reformist sendikalar için artık yer kalmayacaktır. Kapitalist gericilik onları acımasızca yıkacaktır. Bu konuda işçileri öncelikle ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle uyarmak gereği vardır.

Yeni bir çağ yeni yöntemler gerektiriyor. Yeni yöntemler, yeni önderler gerektiriyor. Sendikaların kurtuluşu için ancak tek bir yol olanaklıdır; bunları, temel amacı emperyalist haydutluk ve kapitalist anarşiye karşı zafer kazanmak olan savaş örgütleri haline dönüştürmek. Sosyalist ekonominin kuruluşunda sendikalar büyük bir rol oynayacaklardır; ama bunun için ilk koşullar, kapitalist sınıfın devrilmesi ve üretim araçlarının ulusallaştırılmasıdır. Sendikalar savaşın enkazı altında gömülmekten ancak sosyalist devrim yoluna girerek kurtulacaklardır.

IV. Enternasyonal

Proletaryanın öncüsü emperyalist savaşın uzlaşmaz düşmanıdır. Ama bu öncünün bu savaştan korkusu yoktur. O düşman sınıfın seçtiği arena üzerinde çarpışmayı kabul etmektedir. Ve arenaya, dalgalanan bayrağı ile girmektedir.

IV. Enternasyonal dünya olaylarının genel akışını önceden dosdoğru haber veren, yeni bir emperyalist felâketin kaçınılmazlığını sezmiş olan, Stalinci akımın küçük burjuva maceracılığını ve burjuva demokrat barışçılığının sahtekârlığını ilan eden tek örgüttür; gene «halk cephe-

leri» adı altında sınıf işbirliği siyasi tertibine karşı mücadele etmiş olan, Komintern'in hain rolünü teşhir direğine çeken, İspanya'da anarşistlerin, merkezci POUM'un yanılsamalarını uzlaşmaz bir biçimde eleştirmiş olan, kadrolarının durmaksızın devrimci sınıfın mücadeleci ruhunda direnci artan tek örgüt de IV. Enternasyonal'dir. Savaş zamanındaki siyasetimiz barış zamanındaki siyasetimizin yoğunlaşarak devam ettirilmesidir.

IV. Enternasyonal programını marksist teorinin granit temelleri üzerinde yükseltmektedir. O resmî işçi bürokrasisinin çeşitli komplarının saflarında egemen olan, çoğu kez burjuva demokrasisi önünde teslimiyetini maskelemeye yarayan iğrenç seçmeciliği reddeder. Programımız her biri herkes tarafından elde edilebilecek bir dizi dökümanda formüle edilmiştir. Özünü iki kelime ile özetlemek mümkün : *Proletarya diktatörlüğü.*

Bizim Programımız Bolşevizm Üzerine Temellenmiştir

IV. Enternasyonal tamamiyle ve tüm kalbiyle bolşevizmin devrimci geleneği ve örgütsel yöntemleri üzerinde temellenmektedir. Bırakalım küçük burjuva radikalleri merkezîyetçiliğe karşı haykırsınlar. Yalnızca bir tek greve katılmış işçi bile, sağlam bir yönetim ve disiplin olmadan hiç bir mücadelenin mümkün olmadığını bilir. Çağımız tamamiyle merkeziyetçilik ruhu ile doludur. Tekelci kapitalizm ekonomik merkezileşmeyi son haddine vardırmaktadır. Faşizme bürünmüş devlet merkeziyetçiliği totaliter bir nitelik kazanmıştır. Demokrasiler hergün bu modeli daha çok geçmeye çalışıyorlar. Sendika bürokrasisi güçlü örgüt mekanizmasını amansız bir biçimde savunuyor. II. ve III. Enternasyonal devrime karşı mücadelelerinde devlet aygıtını küstahça kullanmaktadırlar. Bu koşullarda, başarının ilk güvencesi, gerici merkezîyetçili-

ğin karşısına devrimci merkeziyetçiliği dikmektir. Kazanmak için demir bir disiplinle kaynaşmış, kesin bir ayıklanmadan geçmiş, kendisini feda etmeye hazır ve yenilmez bir zafer isteği ile donanmış devrimcilerden oluşan, proletaryanın öncüsü bir devrimci örgüte sahip olmak zorunludur. Saldırıyı ciddi ve sürekli bir biçimde hazırlamak ve karar anı geldiğinde sınıfın tüm güçlerini ikirciksiz savaş alanına sürmek; bunu tıpkı kendisi gibi ikircikli davranmayan, işçi sınıfının merkezileşmiş bir partisi işçilere öğretme yeteneğine sahiptir.

Beş para etmez kuşkucular bolşevik merkeziyetçiliğin bürokratizmle yozlaşmasını, iğneleyerek göstermeyi severler. Sanki tarihin akışı tamamiyle bir partinin yapısına bağlıydı! Gerçekte partinin yazgısı sınıf mücadelesinin akışına bağlıdır. Ama, herhalükârda, proleter devrimini gerçekleştirme yeteneğinde olduğunu, eylemde kanıtlayan tek parti bolşevik partisi olmuştur. Bu da tastamam uluslararası proletaryanın bugün ihtiyaç duyduğu tek partidir. Eğer burjuva rejimi savaşı kazasız belasız atlatırsa her devrimci parti bir yozlaşmaya uğrayacaktır. Eğer proleter devrim kazanırsa yozlaşmaya yol açan koşullar da ortadan kalkacaktır.

Gericiliğin başarılı olması koşullarında, yığınların yorgunluğu ve düşkırıklığı, işçi sınıfının geleneksel örgütlerinin darmadağınıklığı tarafından oluşturulan siyasi zehirlenme havasında, yığılmış engeller ve güçlükler ortamında, IV. Enternasyonal'in gelişmesi zorunlu olarak ağır gidecektir. Çabalarımızı horgören merkezciler tarafından sol kanadı birleştirmek için ilkbakışta daha yaygın ve daha vaatkâr tekil ama yalıtılmış girişimlere bir kez daha girişilmiştir. Bununla birlikte bütün bu iddialı girişimler kitleler daha onların isimlerini hatırlama fırsatını bulmadan toz olup gidecektir. Yalnızca IV. Enternasyonal ısrarla, sürekli olarak ve artan bir başarıyla akıntıya karşı mücadeleye devam etmektedir.

Biz Deneyime Dayanıyoruz!

Gerçek devrimci bir örgütü niteleyen, herşeyden önce, ciddiyetle olayların her yeni dönemecinde politikasını sınaması ve gerçekleştirmesidir. Merkeziyetçilik demokrasi ile döllenir. Savaşın ateşi içinde, bizim seksiyonlarımız şevkle proletaryanın siyasal sorunlarının tümünü tartışıyor, yöntemlerini sınıyor ve II. ve III. Enternasyonallere muhalefetlerinin tabii sonucu olarak birleştiğimiz, bu istikrarsız ögelerden geçerken arınıyorlar. Gerçek bir devrimci partinin oluşumunda kaçınılmaz olarak hesaba katılamayacak güvenilmez yol arkadaşlarını bir tarafa ayırmalıyız.

Çeşitli ülkelerdeki yoldaşlarımızın ezici çoğunluğu savaşın birinci deneyinden geçmiştir. Bu olgu IV. Enternasyonal'in geleceği için paha biçilmez bir önem taşıyor. Örgütümüz tabanındaki her bir üye, bizzat olayların ateşi içinde yaratılacak olan devrimci bir ordunun yanlız subayı olarak kendini yetiştirmek hakkına sahip değildir; bunu aynı zamanda görev addeder. Kitlelerin devrimci arenaya girişi merkezcilerin, pasifistlerin ve oportünistlerin programlarının anlamsızlığını derhal açığa çıkaracaktır. Bir fabrikada, bir maden ocağında, bir sendikada, bir alayda, bir savaş gemisindeki gerçek bir devrimci kendi yağıyla kavrulan yüzlerce sözde devrimci küçük burjuvadan bin kat değerlidir.

Büyük burjuvazinin politikacıları IV. Enternasyonal'in rolünü tahmin etmekte ukala küçük burjuvalarımızdan çok daha iyi bir yerdedirler. Diplomatik ilişkilerin kesilmesinin eşiğinde, Fransız elçisi Coulondre ve Hitler son görüşmelerinden bu yana arayıp tarayıp savaşın sonuçları açısından biri diğerinin gözünü yıldırmaya çalışarak, «tek gerçek zaferin» IV. Enternasyonal'e ait olacağını kabul etmekte tamamiyle anlaşıyorlardı. Polonya'da savaşların başladığı anda Danimarka'da, Fransa'da ve di-

ğer ülkelerde büyük basın, Berlin'in işçi mahallerinde şöyle afişler yapıştırılmış olduğunu resmen doğruladılar: «Kahrolsun Stalin! Yaşasın Troçki!» Bu şu anlama geliyor: «Kahrolsun III. Enternasyonal! Yaşasın IV. Enternasyonal!» Ulusal bağımsızlığın yıldönmü vesilesi ile Prag'ın en cesur işçileri ve öğrencileri tarafından bir gösteri tertiplendiğinde, nazilerin koruyucusu, Baron von Nourath, bu gösterinin sorumluluğunu çek «troçkistlerine» yükleyen resmî bir bildiri yayımladı. Çekoslovak Cumhuriyeti eski başkanı Bénès tarafından çıkarılan gazetede göze çarpan Prag haberleri, Çek İşçilerinin «troçkist» olduğu gerçeğini doğrulamaktadır. (12) Şimdilik, bütün bu olanlar sadece âvâzlardır. Ama gelişmenin yönünün anlamını hatasız olarak göstermektedirler. Savaşın devrimin yoluna ittiği yeni işçi kuşakları bayrağımızın altında yerlerini alacaklardır.

Proletarya Devrimi

Bir proletr devriminin zaferi için temel koşullar teori tarafından aydınlatılmış ve tarihsel deneyim tarafından yerine oturtulmuştur. 1. burjuvazinin çıkmazı ve egemen sınıfın şaşkınlığı; 2. keskin hoşnutsuzluk ve büyük burjuvazinin desteği olmadan eski halini sürdüremeyecek olan küçük burjuvazinin tabakaları arasında kesin bir değişim için çabalamalar; 3. tahammül edilmez bir durumun bilinci ve proletaryanın tabakaları arasında devrimci eylem için hazırlık; 4. proleter öncünün kararlı bir önderliği ve açık bir programı -bir proleter devrimin zaferi için zorunlu dört koşul bunlardır. Sayısız devrimin yenilgisinin temel sebebi, kökeninde olan bu şartların olayda aynı anda gerekli olgunluk düzeyinde ender olarak üstüste gelmesidir. Tarih boyunca, savaş birçok kez devrimin anası olmuştur açık bir biçimde, zira savaş zamanını doldurmuş rejimleri temelinden sarsar, yönetici sınıf-

ları zayıflatır ve ezilen sınıflar arasında devrimci öfkenin büyümesini hızlandırır.

Şimdiden, burjuvazinin şaşkınlığı, halk yığınlarının hoşnutsuzluğu ve endişesi yalnızca savaşan ülkelerde değil ama tarafsız ülkelerde de yoğundur; bu olgular savaşın her geçen ayı ile daha da yoğunlaşacaktır. Proletarya'nın son yirmi yıllık akışta herbiri bir öncekinden daha ağır olmak üzere yenilgi üzerine yenilgiye uğradığı bir gerçektir; eski partileri tarafından aldatılmış ve savaşa şüphesiz bezgin bir halde iken yakalanmıştır. Bununla beraber bu ruh halinin kalıcılığı ve sürebilmesi abartılmamalıdır. Bu durumu olaylar yarattı ve gene onlar yokedecek.

Savaş da devrim gibi, ilkin ve herşeyden önce genç kuşak tarafından gerçekleştiriliyor. Milyonlarca genç, fabrikaya girişin yolunu bulamadan, işsizler olarak hayata başladılar ve bu durumda siyasal yaşamın dışında kaldılar. Bugün, onlar da siyasetteki yerlerini aldılar ya da yarın alacaklar: Devlet onları alaylarda örgütlüyor ve böylece devrimci birlik için en iyi olanağı onlara sunuyor. Şüphesiz, savaş aynı zamanda daha yaşlı kuşakların ilgisizliğini de sarsacaktır.

Önderlik Sorunu

Geriye önderlik sorununu incelemek kalıyor. Emperyalizmin hizmetinde iki Enternasyonal varolduğu zamanki gibi, gerçek devrimci ögeler bütünün küçük bir parçasını oluşturduğunda, devrim bu kez de ihanete uğramayacak mıdır? Başka bir deyişle, proletarya devrimine önderlik edebilecek yetenekte bir partiyi zamanında oluşturmayı becerebilecek miyiz? Bu soruya doğru cevap vermek için, soruyu doğru koymak gerekir. Doğal olarak, devrimci önderliğin olgun olmaması nedeni ile şu ya da bu ayaklanma sona erebilecek ve hiç şüphesiz yenilgiyle

son bulacaktır. Ama sözkonusu olan tek bir ayaklanmanın sorunu değildir. Tamamiyle devrimci bir çağın sorunudur bu.

Kapitalist dünyanın, uzatmalı can çekişme dışında bu da böyle görülebilirse hiç bir çıkış yolu yoktur. Bunun için uzun yıllar, on yıllar değilse bile uzun yıllar savaşa, ayaklanmalara, kısa aralıklı mütarekelere, yeni savaşlara ve yeni ayaklanmalara hazırlanmak gerekir. Genç bir devrimci parti böyle bir perspektife sahip olmak zorundadır. Tarih ona deneylerini biriktirmesi ve olgunlaşması, deney yapması için yeterince imkân ve fırsat sunacaktır. Öncünün safları daha da sıklaştığında çağın kanlı sarsıntıları daha azalacak, yeryüzü daha az yıkıma uğrayacaktır. Ama büyük tarihsel sorun, her durumda, proletaryanın başında devrimci bir parti yer almadıkça çözümlenmeyecektir. Olayların akışı ve zaman aralıkları sorunu büyük bir öneme sahiptir. Ama bunlar politikamızın ne genel tarihsel perspektifini ne de yönelimini değiştirmez. Sonuç basittir: proletaryanın öncüsünün örgütlenme ve eğitim görevini on kat güçle tamamlamak zorunludur. Bu da tastamam IV. Enternasyonal'in görevidir.

Kötümser sonuçların doğrulanışını ararken sadece son savaşın hazin sonuçlarına atıfta bulunmak en büyük hatadır. Herşeyden önce son savaş, bugün tüm dünya işçi hareketinin dersleri üzerine yaşadığı, Ekim devrimini ortaya çıkardı. İkinci olarak, bugünkü savaşın koşulları 1914'dekinden derin bir biçimde farklıdır. Amerika Birleşik Devletleri de dahil olmak üzere emperyalist devletlerin iktisadî durumu bugün son derece daha kötüdür ve savaşın yıkıcı gücü daha önceki çeyrek yüzyıldakinden çok daha fazladır. O halde, bu kez, işçiler ve ordu tarafından çok daha hızlı ve kararlı tepkiye bel bağlamak için yeterli neden vardır.

Birinci savaşın deneyimi kitleleri derinden derine sarsmıştır. II. Enternasyonal esas gücünü o an için kitle-

lerin eldeğmemiş demokratik ve barışçıl yanılsamalarından almıştı. İşçiler 1914 savaşının son savaş olacağını ciddiyetle umuyorlardı. Askerler kendi yaşamlarını, çocuklarını yeni bir katliamdan esirgemek için kurban ediyorlardı. İnsanlar savaşa dört yıldan fazla, bu umutlar için dayanmışlardır. Bugün, demokratik ve barışçıl yanılsamalara artık hiç yer kalmadı. Bugünkü durumda halklar savaşa daha uzun zaman inanmaksızın, yeni zincirlerden başka bir şey beklemeksizin yaşıyorlar. Bu totaliter devletler için de geçerlidir. Birinci emperyalist savaşın ağır yükünü taşımış olan ve bu dersleri unutmayan eski işçi kuşağı arenadan çıkarılmaktan çok uzaktır. Son savaş esnasında okullarına gitmekte olan sınıfın onu izleyen kuşağının, kulaklarında pasifizmin ve yurtseverliğin sahte şiarları hâlâ çınlamaktadır. Bu katmanların yaşadığı çok önemli siyasal deneyim, bugün tüm gücüyle yükselen savaş makinasının ağırlığı ile parçalandığı anda, savaş sömürülen kitleleri hükümetlerine karşı açıkça karşı koymaya zorlayacaktır.

Sosyalizm Ya da Kölelik

Tezlerimiz («IV. Enternasyonal ve Savaş», 1934) şöyle diyor : *«Çağdaş kapitalizmin tamamiyle gerici, çöküş halinde ve ölümcül niteliğinin ortaya çıkışı demokrasinin, pasifizmin ve reformizmin ortadan kalkması, proleteryanın kaçınılmaz bir yıkımın dışında bir kurtuluş yolu bulmak için ivedi ve yakıcı ihtiyacı, dünya devrimini yeni bir güçle gündeme getirmektedir.»* (Age., s. 299-300)

Bugün, tıpkı XIX. yüzyıldakinden farklı olarak, sorun basit olarak iktisadî yaşamın daha sağlıklı ve daha hızlı bir gelişmesini sağlamak değildir; bugün sorun insanlığı intihardan kurtarmaktır. Bu da açık bir biçimde, oportünist partilerin ayakları altındaki toprağı kaydıran, tarihsel sorunun can alıcılığıdır. Devrimin partisi ise, aksine bu

karşı konulmaz tarihsel zorunluluğu yerine getirmenin bilincinde bitmez tükenmez bir güç kaynağı bulur.

Öyle ki, bugünkü devrimci öncü ile son savaşın patladığı andan itibaren sesini yükselten yalıtılmış enternasyonalistleri aynı düzeyde görmek mümkün değildir. O zaman yalnızca Rus Bolşevik Partisi devrimci bir gücü temsil ediyordu. Ama o bile, Lenin'in çevresinde toplanan küçük bir sürgün dışında ezici bir çoğunluğu ile ulusal gözbağlarından kurtulmayı başaramamış, dünya devrimi perspektifine varamamıştır.

IV. Enternasyonal sayısal olarak ve özellikle hazırlıklılığında, son savaşın başlarından, öncüllerinden daha sonsuz avantajlara sahiptir. IV. Enternasyonal tüm açılımlarında Bolşevizmin doğrudan mirasçısıdır. IV. Enternasyonal Ekim devriminin geleneğini özümlemiş, iki emperyalist savaş arasında geçen en zengin dönemin deneyimlerini teoriye dönüştürmüştür. IV. Enternasyonal kendine ve geleceğine güven içindedir.

Bir kez daha hatırlayalım, savaş siyasal gelişmeleri son derece hızlandırır. Daha dün, yıllarca uzakta, on yıllarca ötede gözüken bu büyük görevler iki ya da üç yıl ve belki de daha kısa bir zamanda hemen önümüzde belirebilir. Barış günlerinin olağan koşulları üzerine temellenen programlar kaçınılmaz olarak havada asılı kalacaklardır. Öte yandan, dargörüşlü politikacılara «akıldışı» gözükmüş olan IV. Enternasyonal'in geçiş talepleri programı devlet iktidarının fethi için kitlelerin seferberliği süreci içinde gerçek anlamını gösterecektir.

Yeni devrimin başlangıcında, oportünistler bir kez daha, tıpkı yirmibeş yıl önce yaptıkları gibi, sosyalizmin yakıp yıkma ve tahrip üzerine kurulmasının olanaksız olduğu fikrini işçilerin içinde yaymaya çalışacaklardır. Sanki proletarya seçmekte özgürdür! İnşaya, tarihin kaçınılmaz olarak sunduğu temeller üzerinde girişmek zorunludur. Rus devrimi işçi iktidarının en geri ülkenin bile en

derin yoksulluktan sıyrılabilmesini sağlayacağını göstermiştir. İleri ülkelerin proletaryası çok daha büyük harikalar yaratabilir. Savaş, büyük yapıları, demiryollarını, fabrikaları, maden ocaklarını tahrip eder ama teknolojiyi, bilimi ve uzmanlığı tahrip edemez. Kendine özge devletini yarattıktan, kendine özge düzenini sağlamca örgütledikten, burjuva rejiminden kalan teknisyenleri işe geri getirdikten ve üretimi birleşik bir plana göre örgütledikten sonra proletarya değil yalnızca savaşın şu birkaç yılda tahrip ettiklerini onarmak ama aynı zamanda dayanışma temelinde kültürün en büyük açılımı koşullarını da yaratacaktır.

Ne Yapmalı?

Bu bildirge, IV. Enternasyonal'in, Hollanda ve Belçika'nın istilâsından, başta gelen Müttefik askerlerinin direncinin kırılmasından sonra Alman ordularının bir ateşin gelgiti gibi Manş'a ve Paris'e doğru aktığı bir anda toplanan olağanüstü konferansı tarafından kabul edilmiştir. Berlin şimdiden zaferi kutlamakta acele etmektedir. Müttefikler kampında, paniğe yaklaşan bir alarm vardır. Savaşın gelecek evrelerine dair stratejik spekülâsyonlarda bulunmaya ne olanağımız ne de ihtiyacımız var. Her durumda, Hitler'in akıllara durgunluk veren üstünlüğü şimdilik dünyanın tümünün siyasal fizyonimisi üzerine damgasını vurmuştur.

«Ama işçi sınıfı bugünkü koşullarda, Alman faşizmine karşı mücadelesinde demokrasilere yardım etmek zorunda değil midir?» Geniş küçük burjuva çevreleri tarafından olduğu gibi sorun böyle konduğunda, proletarya her zaman burjuvazinin şu ya da bu fraksiyonunun bir yardımcı aracı olarak kalmak durumundadır. Biz bu siyaseti öfkeyle reddediyoruz. Doğal olarak, burjuva toplumundaki siyasal rejimler arasında bir farklılık vardır, tıpkı

trenin vagonları arasında bir konfor farklılığı olduğu gibi. Ama nasıl uçurumun dibinde trenin bütünlüğü bir yığıntı haline gelirse, kapitalist sistemin tümüyle kökünden kazılması karşısında çöküş halindeki bir demokrasi ile cani faşizm arasındaki ayrım da öyle görünür.

Hitler, zaferleri ve canavarlıkları ile doğal olarak dünya işçileri arasındaki korkunç kini kışkırtıyor. Ama işçilerin bu haklı kini ve onların daha az gerici olmayan düşmanları arasında aşılmaz bir uçurum vardır. Büyük Britanya ve Fransa emperyalistlerinin zaferi, insanlığın nihaî kaderi için Hitler ya da Mussolini'nkinden daha az korkunç olmayacaktır. Burjuva demokrasisi kurtarılamaz. Yabancı faşizme karşı kendi burjuvazilerine yardım ederek işçiler, yalnızca kendi ülkelerinde faşizmin zaferini hızlandırırlar. Tarihin ortaya koyduğu görev, kapitalist sistemin bir bölümüne karşı ötekine dayanmak değil, ama emperyalist sistemi tümüyle ortadan kaldırmaktır.

İşçiler Askerlik Sanatını Öğrenmek Zorundadırlar

Yığınların askerîleştirilmesi hergün daha çok yoğunlaşmaktadır. Biz barışçıl anlamsız protestolarla askerîleştirmenin lağvedileceği gibi gülünç atıp tutmaları reddediyoruz. Büyük sorunların tümü yakın bir gelecekte elde silah karara bağlanacaktır. İşçiler silahlardan sakınmamalı, aksine onları kullanmayı öğrenmelidirler. Devrimciler kendilerini halktan barış zamanında, ayırmadıkları gibi savaş sırasında da ayırmazlar. Bir Bolşevik yalnızca çok iyi bir sendikacı olmak için değil, çok iyi bir asker olmak için de çabalar.

Burjuvazinin, son saatte, eğitilmemiş ya da yarı eğitilmiş askerleri savaş alanına sürmesini dilemiyoruz. Devletin işçilere ve işsizlere doğrudan doğruya tüfek, el bombası, mitralyöz, top, denizaltı ve öteki savaş araçlarını

öğrenme olanağını acil olarak sağlamasını talep ediyoruz. Sendikalarla bağlantılı olacak, komuta kademesini üzerine alabilecek yetenekte işçileri yetiştirecek, onlara askerlik sanatının nitelikli uzmanları haline getirebilecek özel askerî okullar zorunludur.

Bu Savaş Bizim Savaşımız Değildir!

Aynı zamanda, bu savaşın bizim savaşımız olmadığını bir an bile unutmuyoruz. II. ve III. Enternasyonale karşıt olarak IV. Enternasyonal politikasını kapitalist devletlerin askerî başarısı üzerine değil, ama emperyalist savaşın iç savaşa, işçilerin kapitalistlere karşı savaşına dönüşmesi, tüm ülkelerde egemen sınıfların devrilmesi, dünya sosyalist devrimi üzerine inşa eder. Cephedeki yenilgiler, ulusal sermayelerin imhası toprakların işgali, tek tek devletlerin yıkımı bu açıdan çağdaş toplumun yeniden inşası yolunda yalnızca trajik tekil olgulardır.

Savaşın akışından bağımsız olarak, temel görevlerimizi yerine getiriyoruz: işçilere kana susamış kapitalizmin çıkarları ile kendi çıkarları arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı açıklıyoruz; ezilenleri emperyalizme karşı seferber ediyoruz; tarafsız ve çarpışan tüm ülkelerin işçilerinin birliğini yayıyoruz; her ülkedeki işçilerin ve askerlerin kardeşliğini, cephenin bir tarafında bulunan askerlerle diğer tarafta bulunan askerlerin kardeşliğini söylüyoruz; savaşa karşı kadınları ve gençleri seferber ediyoruz; fabrikalarda, tezgâhlarda, köylerde, kışlalarda, cephede ve donanmada devrimin yılmaz, kalıcı, sürekli bir hazırlığını sürdürüyoruz.

İşte bizim programımız. Dünya proletaryası, IV. Enternasyonal'in bayrağı altında birleşmekten başka çıkar yol yoktur!

Socialist Appeal, 29 Haziran 1940

NOTLAR!

1. **Habeşistan** ve **Arnavutluk** 1935 ve 1939'da İtalya tarafından, Çin ilk olarak 1931'de ve tekrar 1937'de Japonya tarafından işgal edilmiştir.

2. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Franklin Roosvelt, Birleşik Devletlerin artık Latin Amerika ve Karayip'lerde silahlı müdahalelere girişmeyeceğini, daha çok «iyi bir komşu» gibi tavır alacağını **iyi komşuluk politikası** ile açıkladı.

3. **Vendée** : Fransız Devrimi sırasında karşı devrimci dalganın güçlü olduğu güney-batı Fransa'nın bir yöresidir.

4. Komünistlerin liderliğinde 1918 Ocağında Fin Sovyetleri iktidarı alma girişiminde bulundular. Ancak Fin hükümeti Sovyetleri yenilgiye uğratmak için Alman müfrezelerini çağırdı. O dönemde Sovyet hükümeti küçük sembolik bir yardımdan fazlasını verebilecek güçte değildi.

5. **Müslüman Birliği ve Ulusal Kongre**, Hindistan'da İngiliz yönetimine muhalefet yürüten temel burjuva örgütleridir. Bağımsızlıktan sonra Ulusal Kongre, Hindistan'ın önde gelen partisi olurken, Müslüman Birliği Hindistan'dan ayrıldıktan sonra Pakistan'daki esas güç oldu.

6. Yedi milyon işçinin greve gitmesi ve birçoğunun direniş başlatması ile 1936 Haziranı boyunca Fransa'da yedi milyon işçinin bir anda katılımı ile yoğun bir grevler dalgası yaşandı.

7. Stalin'in zihinsel ürünü olan **«sosyal faşizm»** kuramına göre Sosyal Demokrasi ve faşizm birbirinin karşıtı değil, ikiz kardeşiydi. Sosyal Demokratlar faşistlerin bir türü olduğu için ve hatta Stalinstler dışında herkes bir tür faşist olduğu için, bu kurama göre, Stalinistlerin normal faşistlere karşı herhangi bir başka eğilimle birleşik cepheye girmelerine izin verilemezdi. Başka hiç bir kuram, Hitler'e, Almanya'da iktidarı almaya yürüdüğü yıllarda bundan daha fazla yardımcı olmadı ve olamazdı. Stalinistler bu kuramı 1934'de terkettiler ve hemen ardından yalnızca Sosyal Demokratlara değil Roosevelt ve Daladier gibi kapitalist politikacılara da kur yapmaya başladılar. Bu noktada, Troçki, müstehzi bir tavırla bütün Stalinist olmayan örgütlerin sosyal faşist olduğunda ısrar eden ve diğer işçi örgütleri ile 1928'den 1934'e kadar birlikte çalışmayı sekterce

reddeden Stalinistleri Stalin-Hitler paktı sırasında, Nazi Almanyası'nın fiilen eleştirisiz savunucuları olmaları olgusunu vurguluyor.

8. Üçüncü Reich, Sovyetler Birliğini işgal ettiğinde, 1941 Haziranında Kremlin'in Hitler karşısında politikası büyük ve ani bir değişikliğe uğradı.

9. **Sidney Webb** (1859-1947) : Ütopik sosyalistlerin Fabian Birliğinin kurucuları arasındadır ve New Statemen'ın başlatılmasına yardımcı olmuştur. 1929-31 arasında sömürgeler sekreteri ve 1929-30 arasında dominyonlar sekreteri idi. **Mauris Moutet**, Hind'i-Çin troçkistlerinin lideri Tathuthau'nun hapsedilmesinden sorumlu olan, 1938'de Halk Cephesi hükümetinin sömürgeler bakanı olan bir sosyalistti.

10. **Vicente Lombardo Toledano** (1893-1968) : CT (Meksika'daki en büyük sendika olan, Meksika İşçi Konfederasyonu)nın başında bulunan bir Stalinist. Kamuoyunu Troçki'nin katlini kabul etmeye doğru yönlendirmeye çalışan Meksikalı Stalinistlerin Troçki'ye karşı yürüttüğü ölüm kampanyasında aktif olarak yer alanlardan biri.

11. **POUM** (Birleşik Marksist İşçi Partisi) : 1935'de İspanya'da, İspanyol Sol Muhalifleri'nin Troçki'den kopup merkezci İşçi ve Köylü Bloku ile birleşmesiyle kurulmuştu. Troçki, İspanyol Halk Cephesi hükümetine katıldığında bu parti ile ilişkilerini kesti.

12. **Edouard Bénès** (1884-1948) : 1935'de Çekoslavakya devlet başkanı oldu ve Almanlar Sudetenland'ı işgal ettiğinde, Ekim 1938'de görevinden istifa etti. 1946'da yeniden başkanlığa seçildi ve Komünist Parti Çekoslavakya'yı aldığında öldürüldü (ya da intihar etti).

25 TL.